EMEK

AYLIK SOSYALİST DERGİ

UMUR

TİP IV. BÜYÜK KONGRE KARARLARI

- şaban yıldız / silahımız partimizdir
- behice boran / partimiz önündeki görevleri başaracak güçtedir
- sait çiltaş / güçlü adımlara hazırlanıyoruz
- şaban erik / bundan öte
- yalçın küçük / kongrenin özelliği
- kurthan fişek / devrimci sendikal mücadelenin acil görevleri

7

ARALIK 1970

EMEK
AYLIK DERGİ

Aralık 1970
Sayı : 7

Sahibi : Şaban ERİK

Sorumlu Müdür : Nurettin PİRİM

Yönetim Yeri : Süleyman Sırrı Sokak 2/8
Yenişehir - ANKARA

Dizgi ve Baskı : **Baylan Basım ve Ciltevi**

İÇİNDEKİLER **Sayfa**

Türkiye İşçi Partisi IV. büyük kongre kararları

I — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi

— Türkiye'nin en azından altmış yıldır demokratik devrim süreci içinde bulunduğunu

— Türkiye'de, demokratik devrimin başlıca amaçlarının, esas itibariyle, gerçekleştirilmiş olduğunu,

— Hakim üretim ilişkilerinin kapitalist üretim ilişkileri olduğunu ve feodal üretim ilişkilerinin ülke çapında büyük ölçüde tasfiyeye uğrayarak ancak belirli bölgelerde kalıntı halinde ve her geçen gün kapitalist üretim ilişkilerine dönüşerek devam ettiğini,

— Türkiye'de kapitalist gelişmenin emperyalizmin baskı ve sömürüsü altında dengesiz ve çarpık bir gelişme olduğunu ve bu ne-

denle de kalkınmayı, yani belli bir sürede Türkiye'yi çağdaş, en ileri ekonomik ve sosyal gelişme düzeyine ulaştırmayı gerçekleştiremiyeceğini,

— Milli Kurtuluş Savaşı sırasında siyasi bağımsızlık kazanıldığı halde sosyalizm doğrultusunda bir kalkınmaya yönelip iktisadi bağımsızlığın elde edilemediğini ve bunun sonucu olarak siyasi bağımsızlıktan da büyük tavizler verildiğini,

— Bütün bu dönemde ve özellikle 1950'lerden itibaren kapitalistleşme sürecinin hızlandığını, gelişen burjuvazinin emperyalizmle bütünleşerek ülke içinde emperyalizmin toplumsal ittifak tabanının temel unsurunu oluşturduğunu,

— Bu nedenlerle de toplumsal yapının temel çelişkisi olan sermaye-emek çelişkisinin aynı zamanda emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki çelişki ile çakıştığını, emperyalizme karşı siyasi bağımsızlık için mücadele ile sosyalizm için mücadelenin tek bir bütün olan devrimci hareketin iki görüntüsünü teşkil ettiğini,

— Anti-emperyalist mücadelenin esasen kendisinde demokratik bir öz taşıdığını ve sosyalizm için mücadelenin zorunlu ve doğal olarak demokratik mücadeleyi de içerdiğini, bu nedenle de emperyalizme ve faşizme karşı, sosyalizm için mücadelenin bir bütün teşkil ettiğini tespit ile,

— Türkiye'nin önündeki devrim aşamasının sosyalist devrim olduğunu ve,

— Bu aşamaya yönelik harekette emperyalizme ve faşizme karşı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için verilecek mücadelelerin bütünleştiğini bir kere daha teyid eder.

II — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi,

— Yukarıdaki bir numaralı kararda açıklanan nedenlerle, Türkiye'nin önündeki devrimci aşamanın Milli Demokratik Devrim olduğu tezinin ve buna dayandırılan Milli Demokratik Devrim Stratejisi önerisinin Türkiye için geçerli olmadığını,

— Milli Demokratik Devrim önerisinin ve hareketinin, Türkiye'de kapitalizme ve burjuvaziye karşı mücadeleyi reddedip veya erteleyip devrimci sınıflar mücadelesinin hedefi olarak feodalizmi ve feodal artık toprak ağalarını göstermekle, devrimci hareketi gerçek hedefin-

den saptırdığı, sınıf mücadelesini anti-kapitalist özünden boşalttığı ve böylece burjuvaziye taviz verdiği,

— Türkiye kapitalizmi, emperyalizm aşamasındaki dünya kapitalist sistemi ile bütünleştiğine ve emperyalizmin ülke içindeki toplumsal tabanını, feodal artık toprak ağaları sınıfından ziyade, burjuvazi oluşturduğuna göre, Milli Demokratik Devrim hareketinin emperyalizme karşı mücadeleyi de baltaladığını,

— Eylem alanında da Milli Demokratik Devrim hareketinin, hangi ad altında yürütülürse yürütülsün ve kendi içinde kaç gruba bölünürse bölünsün, Türkiye İşçi Partisini yıkmak, dağıtmak, etkisiz hale getirmek maksadını artık hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde güttüğü konusunda kesin yargıya vararak Türkiye için Milli Demokratik Devrim aşamasını savunmanın Türkiye İşçi Partisi üyeliği ile asla bağdaşmadığını beyan eder.

III — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi,

— Sosyalist mücadelenin ancak işçi sınıfının bağımsız siyasi örgütü tarafından yürütülüp başarıya ulaştırılabileceğini,

— Türkiye İşçi Partisinin, Türkiye işçi sınıfının iktidara yürüyen bağımsız siyasi örgütü olduğunu,

— Türkiye işçi sınıfının tarım proletaryasını da kapsadığını,

— Türkiye İşçi Partisinin, küçük köylülerin ve köylü, kentli diğer emekçi sınıfların hayati ihtiyaçlarına ve özlemlerine işçi sınıfı görüş açısından, yani bilimsel sosyalizm açısından, doğru ve geçerli çözümler önererek, bu sınıfların da ittifakını ve desteğini kazandığını,

— Parti programının bilimsel sosyalizm esaslarına dayanmasının ve parti hareketinin gelişmesinde oluşan görüşlerin de aynı doğrultuda olmasının Partinin sosyalist niteliğinin başlıca kanıtları olduğunu gözönüne alarak,

— Partide işçi sınıfının ideolojik öncülüğünün daha da güçlendirilmesinin, bilimsel sosyalizmin parti kadrolarına öğretilmesi ve özümletilmesinin,

— Parti üyelerinin toplumsal bileşimi içinde, bilinçli işçi üye sayısı arttırılarak, partinin işçi hareketlerine daha etkin bir şekilde yön vermesinin sağlanması; ve böylece, işçi sınıfının eylemsel öncülüğünün de gerçekleştirilmesinin,

— Bilimsel sosyalist ilkelere dayalı değerli bir kılavuz olan parti programının, dünyadaki ve Türkiye'deki gelişmeler, yeni bilimsel bulgular, parti birimlerinin yapacağı araştırmalar ve şimdiye kadarki parti çalışmaları ışığında, ele alınarak geliştirilmesinin,

— Ekonomisi büyük ölçüde tarıma dayanan ve nüfusunun çoğunluğu tarım kesiminde bulunan Türkiye'de, köylü emekçilerin sorunlana ve kitleleri sosyalist harekete kazanmaya özel bir önem verilmesinin önümüzdeki aşamada başarılması başta gelen görevler olduğunu belirtir.

IV — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi yukarıda belirtilen, işçi sınıfının örgütsel, politik, ideolojik ve eylemsel öncülüğünün gerçekleştirilmesi ve geliştirilmesi, küçük köylünün, diğer emekçi sınıfların ve devrimci aydınların Parti politikasına ve eylemine kazandırılması için eğitim ve örgütlenme sorunlarının öncelikle ele alınmasını ve bu maksatla,

— Örgütlenme ve eylemle ilişkin ve bunlara dönük bir eğitim sisteminin planlanıp uygulanmasını,

— Eğitimin parti örgütlerinin ihtiyaçlarına cevap verebilmesi ve örgütlerin niteliklerine göre çeşitlendirilebilmesi için bilmsel örgüt araştırmalarının eğitim ve örgütlenme ile birlikte planlanıp yürütülmesini,

— Aday üyelerin asıl üyeliğe kabulünden önce bir eğitimden geçirilmesini ve görev verilerek sınanmasını,

— Üyelere hem teorik, hem eylem ve örgütlenme için gerekli pratik eğitimin, propaganda ve eyleme yöneltme eğitiminin somut sorunlardan ve üyelerin eğitim ihtiyaçlarından hareket ederek ve üyelerin eğitim sürecine faal bir şekilde katılmalarını sağlayarak verilmesini,

— Her üyenin mutlaka bir çalışma ekibinde görevlendirilmesini, görev almamış, sadece defterde kayıtlı üye bırakılmamasını,

— Çalışma ekiplerinin, partinin fiili örgütlenme şemasında ilk ve temel örgüt birimleri olmasını,

— Yönetim organlarının direktif altında çalışma ekiplerinin işçi ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşama yerlerine göre kademeleşerek örgütlenmesinin ve böylece partinin kitleler içinde kökleşmesinin sağlanmasını,

— Ayrıca bütün zamanını ve enerjisini parti çalışmalarına hasredecek profesyonel kadrolar meydana getirmenin artık ertelenemeyecek bir sorun ve görev olarak belirdiğini,

— Merkez ve yerel örgütlerin sürekli ve süreksiz yayınlar (dergi, gazete, broşür, bildiri) yapabilmeleri için çalışmasını tespit ile,

Yeni seçilecek organların bu görevleri yerine getirmek üzere bütün imkânları zorlamasını ve kullanmasını ister.

V — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi, yukarıda belirtilen görevlerin ve çalışmaların yerine getirilebilmesi için partinin mali kaynaklarının arttırılmasının gereğine işaret ederek,

— Her üyenin gelirinin en az yüzde birini partiye vermesini, taahhüt edilen parti ödeneklerinin mutlak surette ve muntazam olarak toplanmasını,

— Parti üyelerinden ve sempatizanlardan bağış toplama kampanyalarının sebatla ve sürekli şekilde yürütülmesini,

— Parti tüzüğünde belirtilen diğer mali kaynakların harekete getirilmesini,

— Her türlü gelirler toplamının Merkez organlarınca saptanacak belli bir yüzdesinin üst kurullara gönderilmesini, partinin gelişmesinin zorunlu şartı sayar.

VI — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi,

— Son yıllarda gençlik hareketlerinin dünyada ve yurdumuzda büyük bir yaygınlık ve etkinlik kazandığını,

— Bugüne kadar gösterdiği gelişme ile gençlik hareketlerinin öğrenci hareketlerine münhasır kaldığını, bu nedenle de sınıfsal açıdan küçük burjuva bir nitelik taşıdığını,

— Bu niteliği dolayısıyla ilerici, anti-emperyalist bir hareketi oluşturduğunu ve bir kısım demokratik özlem ve istekleri dile getirdiğini kaydederek,

— Partimizin bu gençlik hareketlerini, bu niteliği ile her zaman desteklediğini ve destekleyeceğini ve iktidarın gençlik üzerindeki bütün baskılarına ve yürütmek istediği oyunlara karşı çıktığını ve çıkacağını,

— Ama bilimsel sosyalizm açısından gençlik hareketlerinin, öğrenciler dışında işçi, yoksul köylü, emekçi gençleri de kapsaması ve bu geniş kapsamlı gençlik örgütlerinin, gençlerin bir politik partisi olma niteliğini taşımayan, bağımsız, kitle örgütleri olmakla beraber, işçi sınıfı partisinin eleştiri ve önerilerine açık ve onunla aynı genel çizgide birleşik olmaları gerektiğini,

— Yurdumuzdaki gençlik hareketlerinin öğrencilere münhasır kalıp sözünü ettiğimiz nitelikte örgütlenmeleri oluşturamadığından, yozlaşma belirtileri gösterdiğini ve bir kısmıyla anarşist-terörist, hatta faşizan hareketlere dönüştüğünü,

— Emperyalizmin ve egemen sınıflar ajanlarının ve kişisel liderlik ihtirasına kapılmış maceracıların etkisinin bu yozlaşmayı arttırdığını,

— Partimizin bu yozlaşmalara karşı ve emekçi kitlelerin demokratik mücadelelerini, işçi sınıfının sosyalist hareketini öğrenci-gençlik hareket ve örgütlerinin peşine takma çabalarına karşı mücadele vereceğini kesinlikle belirtir.

VII — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi,

— Sendikal hareketin, işçi sınıfının kapitalist düzen içinde verdiği ekonomik mücadelenin somut, örgütlenmiş biçimi olduğunu ve sosyalist hareket açısından büyük önem taşıdığını,

— Sendikal hareketin, genel grev, sempati grevleri, protesto miting ve yürüyüşleri biçimlerine bürünerek gittikçe politik bir nitelik kazandığını ve bu politik oluşumun Türkiye sendikacılığında da belirdiğini,

— Bugün Türkiye'de bütün işçi sorunlarının toplu sözleşme mekanizması ile çözülebileceği ve sendika hareketinin partiler-üstü yürümesi gereğini savunan sendikacılık anlayışı ve hareketi ile işçi sınıfı sorunlarının nihaî ve gerçek çözümünün politik iktidar yolundan geçtiği tezini savunan sendikacılık anlayışının ve hareketinin mücadele halinde olduğunu ve birinci anlayış ve hareketi egemen sınıfların, politik iktidarın ve emperyalist çevrelerin desteklediğini,

— Politik iktidar konusunda da mevcut kapitalist sistem çerçevesi içinde işçi sınıfına tavizler koparmayı öngören sosyal demokrat görüşle, kapitalizmden sosyalizme geçmek amacıyla işçi sınıfının, müttefik ve destekleyicisi emekçi sınıflarla birlikte iktidara gelmesi görüşünün belirdiğini ve çatıştığını,

— Egemen sınıflarca 274 sayılı kanunda yapılan ve 275 sayılı kanunda da yapılması istenen değişikliklerle işçi sınıfının eoknomik mücadelesinde en önemli silahı olan toplu sözleşme ve grev haklarının elinden alındığını işçilerin diledikleri sendikaya girme, dilediği zaman serbestçe ayrılma olanaklarının yok edilmek istendiğini, hakim sınıfların yönetimindeki sarı sendikalara öncelik tanındığını, maddi olanakların bu sendikalara verildiğini, böylece devrimci sendikaların serpilip gelişmesini önlemenin amaçlandığını gözleyerek,

— İşçi sınıfımızın bu Anayasal haklarını savunmada vereceği mücadelede, Partimizin işçi sınıfının öncü ögütü olarak, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da yer almasının doğal ve zorunlu olduğunu,

— İşçi sınıfının sosyalist partisinden, yani partimizden bağımsız ama onun paralelinde ve destekleyicisi durumunda bir sendikal örgüt ve hareketin

— Ve ancak sosyalizmi kurmak amacıyla, işçi sınıfının, müttefik ve destekleyicisi emekçi sınıflarla birlikte iktidara gelmesinin işçi ve emekçi kitlelerin sorunlarına geçerli çözümler getirebileceğini ve ülkeyi, gerçek bir sanayileşme, hızlı kalkınma yoluna sokarak kısa zamanda çağdaş en ileri ekonomik ve sosyal gelişme düzeyine ulaştırabileceğini, bilimsel bir doğru olarak kabul eder.

VIII — Türkiye İşçi Partisi 4. Büyük Kongresi,

— Türkiye'nin doğusunda Kürt halkının yaşamakta olduğunu,

— Kürt halkı üzerinde, baştan beri, hakim sınıfların faşist iktidarlarının, zaman zaman kanlı zulüm hareketleri niteliğine bürünen, baskı, terör ve asimilasyon politikası uyguladıklarını,

— Kürt halkının yaşadığı bölgenin, Türkiye'nin öteki bölgelerine oranla, geri kalmış olmasının temel nedenlerinden birinin, kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununa ek olarak, bu bölgede Kürt halkının yaşadığı gerçeğini gözönüne alan hakim sınıf iktidarlarının, güttükleri ekonomik ve ve sosyal politikanın bir sonucu olduğunu,

— Bu nedenle, «doğu sorunu»nu bir bölgesel kalkınma sorunu olarak ele almanın, hakim sınıf iktidarlarının şoven-milliyetçi görüşlerinin ve tutumunun bir uzantısından başka bir şey olmadığını,

— Kürt halkının anayasal vatandaşlık haklarını kullanmak ve diğer tüm demokratik özlem ve isteklerini gerçekleştirmek yolundaki

mücadelesinin, bütün anti-demokratik, faşist, baskıcı, şoven-milliyetçi akımların amansız düşmanı olan partimiz tarafından desteklenmesinin olağan ve zorunlu bir devrimci görev olduğunu,

— Kürt halkının gelişen demokratik özlem ve isteklerini ifade ve gerçekleştirme mücadelesi ile, işçi sınıfının ve onun öncü örgütü partimizin öncülüğünde yürütülen sosyalist devrim mücadelesini tek bir devrimci dalga halinde bütünleştirmek için, Kürt ve Türk sosyalistlerinin parti içinde omuz omuza çalışmalarının gerektiğini,

— Kürt halkına karşı uygulanan ırkçı-milliyetçi şoven burjuva ideolojisinin, partililer, sosyalistler ve bütün işçi ve diğer emekçi yığınlar arasında yerle bir edilmesini sağlamanın, partinin ideolojik mücadelesinin ve gelişmesinin temel ve devamlı bir davası olduğunu,

— Partinin, Kürt sorununa, işçi sııfının sosyalist devrim mücadelesinin gerekleri açısından baktığını kabul ve ilan eder.

IV büyük kongre başarıyla sonuçlandı

Türkiye İşçi Partisinin 4. olağan Büyük Kongresi, 29-31 Ekim tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. Sosyalist hareketin biricik temsilcisi olan Türkiye İşçi Partisinin bu kongresi, mücadelemiz bakımından tarihi bir önem taşımakta, ve sosyalist hareketin hayati bir uğrağını teşkil etmektedir. Bu yüzden, kongrenin ve onunla ilgili olarak ortaya çıkan bütün oluşumların tek tek ve bir bütün içinde değerlendirilmesi, bugünkü eylemlerimiz bakımından olduğu kadar gelecek kuşaklar için de, ciddi ve kesin bir öneme sahiptir. Mücadele içinde doğan çeşitli grup ve eğilimlerin açık bir şekilde sergilendiği, önümüzdeki sorunların yeni dönemin şartlarına bağlı olarak ele alındığı ve sosyalist devrim mücadelesinin büyük bir aşama kaydettiği kongre günleri üzerinde özel bir dikkatle durulması gereken günlerdir.

IV. BÜYÜK KONGRE SAPMALARA KARŞI YÜRÜTÜLEN MÜCADELENİN BİR PARÇASIDIR.

Türkiye İşçi Partisi iki yıldan bu yana, örgüt içinde resmen açı-

ğa çıkan ideolojik ayrılığın yarattığı çalkantılar içerisinde yürütülen içe dönük mücadelelere sahne olmuştur. Başlangıçta sosyal demokrasi şeklinde ortaya çıkan Aybarcılığın parti içindeki hakimiyeti, başarılı bir mücadele sonunda ve aşağı yukarı bir yıl içinde kırılmış; yeni dönemin gerektirdiği görevler ve bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri partililer tarafından geniş ölçüde benimsenmiştir. Daha önceki sayılarımızda da belirttimiz gibi bu sosyal demokrat sapmanın partimizde fazla barınamaması, TİP'in devrimci özünü ve anti-sosyalist akımlara müsait olmayan niteliğini açıkça ispat etmiştir. Partinin 1966 dan sonra sosyal demokrat sapmanın yol açtığı bunalım, üyelerde ve sosyalist sempatizanlar arasında umutsuzluk, yılgınlık, güvensizlik ve ideolojik bulanıklık yaratmış; 1968 de arka arkaya yapılan iki kongre ise, bu bunalımı çözememişti. O günlerde bir de sosyalist hareketi tehdit eden bir başka eğilim, gençlik kesiminde güçlenmeye başlayan Milli Demokratik Devrimcilik boy göstermişti. Bu şartlar altında, sosyal demokrat sapmaya karşı, doğru, bilimsel sosyalist çizginin hakimiyeti için yürütülen mücadelenin başarıyla sonuçlanmış olması, bu sapmanın etkisiz hale getirilmesi, TİP için gerçekten olumlu bir ilerleme olmuştur.

Ancak, sağ sapmanın, esas olarak, tasfiyesiyle iş bitmemiş, sosyalist çizgiye ve giderek partimize yeni saldırılar yönelmiş, küçük burjuva karakterli bir hareket olarak Milli Demokratik Devrim akımı sosyalist mücadelemizin önüne dikilmiştir. Kavram karışıklığından fiili zorbalıklara kadar uzayan bir platformda her türlü yıkıcı aracın kullanıldığı bu dönemde, partili partisiz bütün sosyalist arkadaşlar arasında baş gösteren şaşkınlık ve hatta bozgun havası, devrimci mücadeleyi geçici bir dönem için de olsa etkilemiştir. Ancak bilimsel sosyalistlerin sapmalara karşı verdikleri mücadelenin bir sonucu olarak, MDD'ci görüş ve hareket de parti içinde altedilmiştir. Bir yıl içinde yapılan ilçe ve il kongreleri bir yandan sosyal demokrat sapmanın öte yandan da MDD'ci sapmanın hesabını görmüş ve parti üyelerinin bilinç seviyesini yükseltmiştir. Kongreler, ayrıca, partimizin önündeki acil sorunların, atılması gereken adımların geniş parti tabanına benimsetilmesi ve çözüm yollarının olgunlaştırılıp formüle bağlanması gibi önemli bir görev daha yapmıştır. Bunların yanısıra kararlı ve dengeli bir üst yönetimin oluşması yönünde ilçe ve il kongreleri aynı kesin rolü oynamıştır. Bu yüzden Büyük Kongreyi değerlendirirken ilçe ve il kongrelerinde verilen mücadeleyi gözden kaçırmamak, başarı ya da başarısızlığı il kongrelerinden bağımsız ele almamak gereklidir. Çünkü Büyük Kongreye giden yol ilçe ve il kongrelerinden geçmiştir.

KONGRE ÖNCESİNDE SAPMALAR NE YAPIYORDU?

İlçe ve il kongreleriyle esas olarak yenilen sapmaların 4. Büyük Kongremize karşı takındıkları tavır burjuvazinin takındığı tavrın orijinal bir benzeri olmuştur. Partinin çöktüğü ve dağıldığı intibaını yaratmak için burjuvazi hem içten hem dıştan türlü yollarla sinsi bir faaliyet yürütmüştür. Daha kongre arefesinde Milli Demokratik Devrim adı altında toplanan gruplardan ikisi, TİP'in 4. Büyük Kongresini ve dolayısıyla TİP'i bölmek için «Sosyalist Kurultay» sloganını ortaya atmışlardır. Sosyalistleri partiden koparak örgütsüz bir ortamın eritici etkisinde bitirmek için ayrı toplantılar önermişler ve bunun propagandasını yoğun bir şekilde yürütmüşlerdir. Daha önceki dönemlerde ve hemen her kongre arefesinde ortaya atılan eski «kurultay» teklifleri gibi bu yeni teklif de burjuvaziden geniş ilgi görmüş ve gerici basın bu yıkıcı faaliyetin, yaygınlaşması için var gücüyle çalışmış, TİP'in sosyalist hareketi temsil etmediği, işçi sınıfı ile bağlarını kopardığı yolunda kasıtlı bir propaganda kampanyasına girişmiştir.

Yine **utangaç MDD'ciler** diyebileceğimiz bir başka grup, partiyi ve parti mücadelesinin önde gelen unsurlarını karalamak, gözden düşürmek için **elinden ne geliyorsa** yapmıştır. Parti üyelerinin ve özellikle delegelerin kafasını bulandırmak için gerçek dışı iddiaları yan yana getirerek; yazıları tahrif ederek, «keskin» kavramlarla süslenmiş bir provakasyon dizisi yaratmıştır. Geçen sayılarda EMEK'te yayınladığımız ve alelâde tahrifata dayanan iki örnek bu kanaldan gelen yıkıcı faaliyetin somut görünümleridir.

Kongreden birkaç gün önce üç kişi, partiden istifa ettiklerini gürültülü bir şekilde ilan etmişlerdir. Partinin itibarını zedelemek, Büyük Kongreden beklenen umutları zayıflatmak kastıyla, istifa gerekçelerini yüksek perdeden keskin devrimci bir üslûp içinde belirtmişlerdir. Daha önce partimizin üst organlarında görev alan ve bu kimselerin istifalarını burjuvazi ganimet bilmiş ve gerek basın gerekse radyo yoluyla bu olayı sosyalizmin aleyhinde kullanmaya çalışmıştır. «TİP'in aydınlar kulübüne döndüğü», emekçi halktan koptuğu, devrimci hareketin gerisinde kaldığı gibi malûm iddialarla dolu istifa mektubu radyodan olduğu gibi okunmuştur. Parti üyesi olmaları artık zarardan başka hiçbir anlam taşımayan bu kişilerin istifaları sosyalistler tarafından, şüphesiz ciddiye alınmamış ve saflarımızdan resmen kopup düşman saflara katılmaları kayıp olarak telakki edilmemiştir. Aksine sosyalist mücadelemizin düzeyinin yükseldiğini, giderek kalıntıları silip süpürerek arındığını göstermesi bakımından bize güç vermiştir.

İşte Kongre arefesinde parti içindeki sapmaların, Kongreyi felce uğratmak, sosyalist kamu oyunda itibarını düşürmek ve partililerin kafalarını bulandırmak için yürüttükleri yıkıcı faaliyetlerin belli başlıları bunlar olmuştur.

IV. BÜYÜK KONGRE TİP'İN SOSYALİZMİN GERÇEK TEMSİLCİSİ OLDUĞUNU İSPAT ETMİŞTİR

TİP 4. Büyük Kongresini güdükleştirmek amacıyla yürütülen yıkıcı çabaların hiç birisi başarılı olmamıştır. Kongre diğer kongrelerden daha çok sayıda (206) delegenin katılmasıyla başlamış ve daha ilk günden itibaren, delege arkadaşların canlılığı, dinleyicilerin büyük ilgisi bütün yılgınlara, bütün hainlere ve düşman unsurlara anlamlı bir ders olmuştur. Sosyal demokrat sapmayı ve «Milli Demokratik Devrim» adı altında toplanan her türlü burjuva hayranlıklarını parti teşkilâtlarında mağlup eden Sosyalist Devrimci mücahitlerin devrimci coşkusu, daha baştan, önümüzdeki yeni dönemin zaferle aşılacağını müjdelemiştir. 4. Büyük Kongre, daha üst bir düzeydeki devrimci atılımın canlı bir timsali olmuştur.

Burjuvazinin örgütleyip üzerimize yolladığı açık saldırganlara ve maskeli sosyalizm düşmanlarına karşı kongreyi, yurdun çeşitli yerlerinden gelen partili arkadaşlar korumuşlardır. 15-16 Haziran Büyük Direnişinde ve diğer işçi hareketlerinde eğitilmiş işçi kardeşlerimiz her türlü saldırıyı etkisiz kılmak için kendi partilerini yiğitçe savunmuşlardır. Bugüne kadar yapılan diğer üç kongrenin hiçbirinde görülmeyen bu güvenlik tedbirleri, bilinçli işçilerden oluşan savunma ekipleri, TİP'in eskisine kıyasla daha güçlü olduğunu dosta düşmana göstermiştir. Üç gün boyunca aralıksız olarak kongreye gelen telgraflar TİP'in çöktüğünü söyleyenlere bir başka cevap teşkil etmiştir. Dinleyicisinden kongre başkanlık divanına kadar bütün birimleriyle kongre burjuvazinin gerici umutlarını kırmış, onbinlerce sosyalistin güven kaynağı olmuştur.

KONGRE BOYUNCA BURJUVAZİ VE İÇİMİZE SIZMIŞ UNSURLARI BOŞ DURMADILAR

Partimizin Kongre ile somut olarak ispat edilen dinamizmi, burjuvaziyi ve maskeli yardakçılarını hayal kırıklığına uğratmıştır. Bir tiyatro salonunda 25 kadar boykutçu ve bir grup öğrenciden oluşan Yıkıcılar Kurultayı faaliyet gösterirken, burjuvazi kasıtlı haberler yayınlatarak TİP kongresini küçük göstermeye çalışıyordu. Kongre bo-

yunca yayınlanan gazeteler ya olayları düpedüz yanlış yansıtıyorlardı, yahut da diyecekleri bir şey olmadığı için hemen hiç bahsetmiyorlardı. Hiçbir ciddi tarafı olmayan ve Büyük Kongre önünde hesap vermekten kaçarak ayrı toplantılar düzenleyen MDD'cilerin bölücü kongresine basın, büyük yer ayırıyor ve radyo özel bir ilgi duyuyordu. Kongreye gelen üç-beş kişilik öteki MDD'ci grup bir yandan günah çıkarırken öte yandan da delegeler arasındaki dayanışmayı yıkmak, burjuva yasaları önünde sosyalistleri açmaza düşürmek için türlü provakasyon çabalarını sürdürüyordu.

Burjuva gazeteleri Kongreyi olumsuz göstermek için, ellerinde olmayan nedenlerle Ankara'ya gelemeyen Sosyalist arkadaşlarımızın Kongreyi boykot ettikleri iddiasını yayıyorlardı. Oysa, boykot kastıyla gelmeyenlerin sayısı 25 kadardı ve bunlar sosyalizmin ve partimizin düşmanları MDD'cilerdi. Gazeteler, kongrede yapılan konuşmalardan özellikle umutsuz, yılgın ve bölücü olanları yayınlamakta titizlik gösteriyordu. Sosyalizmden ve TİP'den kopmuş bir kişinin «Bundan sonraki kongrede TİP'in cenaze namazını kılacağız» şeklindeki sözleri basında büyük itibar görüyordu. Oysa kongrenin esasını umutlu, devrimci, dinamik ve geleceğe güven verici adımlar atan sosyalist devrimci militanlar teşkil ediyordu. TİP'i ve sosyalist hareketi temsil eden işte bu arkadaşlardı, yoksa kıyıda köşede kalmış üç-beş hain değildi.

IV. BÜYÜK KONGRE YENİ DÖNEME ATILAN GÜÇLÜ BİR ADIMDIR

Burjuvazinin ve diğer sosyalizm düşmanlarının bütün çabaları boşa çıkmış, Kongre kendisinden beklenilen tarihi görevleri kusursuz gerçekleştirmiştir. Partimizin önündeki sorunların ciddi bir şekilde üzerine gidilmiş ve doğru devrimci çözümler getirilmiştir.

Kongre bütün yılgınların, bütün hainlerin, bütün yorgun unsurların emellerini kırmış; partimizin devrimci gücünü, sosyalist niteliğini açıkça ispat etmiştir.

Kongre, TİP işçi sınıfından koptu diyenlere, başarı telgrafları, yapılan konuşmalar ve güvenlik örgütlenmesiyle somut cevaplar vermiştir.

Kongre, partimizin sınıf niteliğini, işçi sınıfının partisi olma niteliğini belirlerken ileriye doğru büyük bir adım atmıştır.

Kongre işçi sınıfı içinde yoğun bir örgütlenme programını oluştururken, eğitim meselesine ciddi ve anlamlı çözümler getirirken sosyalistlere güven, burjuvaziye korku vermiştir.

Kongre, milliyetler meselesine yürekli bir şekilde sahip çıkarak; burjuvazinin faşist çemberini gevşetmiş ve geriletmiştir.

Kongre, Milli Demokratik Devrimciliğin burjuva karakterini doğru bir şekilde tespit ederek, sosyalist hareketin önündeki engellerden biri olduğunu ve kesin olarak partimizden temizlenmesi gerektiğini karara bağlamıştır.

Kongre, profesyonel devrimcilik sorununu bütün somut şartlar içinde ele alarak ve bu yolda başlangıç adımları atarak sosyalist hareketin acil meselesini gündeme koymuştur.

Kongre, partinin üye yapısının (sınıfsal köken itibariyle proletaryaya dayanan ve «komitelerde fiilen çalışan» üyeler formülüyle) nitelik olarak geliştirilmesi yolunda somut çözümler getirmiştir.

Kongre, sosyalist hareketin zorunlu ihtiyaçlarından biri olan mali güç meselesini, üyelerin partiye bağlılığı meselesiyle birlikte ele alarak somut bir çözüme bağlamıştır.

Kongre, partinin yan örgütlerle olan ilişkisini devrimci bir açıdan ele alarak ayrı bir kararla belirlemiştir.

Kongre, önümüzdeki devrimci adımın Sosyalist Devrim olduğunu bütün açıklığıyla, hiçbir kuşkuya yer vermeyecek bir biçimde karar altına almıştır.

Ve Kongre Türkiye Sosyalist hareketinin dünya devrimci hareketi içinde oynadığı rol ve işgal ettiği yer konusunda tutarlı bir eğilim göstermiştir.

Kararların bir kısmı üç-beş kişi dışında delegelerin büyük bir çoğunluğuyla, önemli bir kısmı ise oybirliği ile alınmıştır. Kongre, bir bütün olarak partimizin aktüel meselelerine hep birlikte sahip çıkmış ve böylece alınan kararların uygulanması için azimli olduğu belirtmiştir.

4. Büyük Kongre, partimizin «devrimci örgütlenme, devrimci eğitim ve devrimci eylem» yolundaki çalışmalarında yeni dönemdeki isteklerine uygun olarak atılan güçlü bir adımdır. Önümüzdeki pek çok meseleyi ele alıp somut çözümlerle karara bağlaması açısından yüzde yüz başarılı olmuştur. Türkiye'de diğer sol adı altında toplanan gruplar tam bir dağılma ve yozlaşma dönemine girmişken, TİP, gelecek döneme ışık tutan kararları oybirliğiyle almış; sosyalist mücadele bakımından somut değer taşıyan sorunları bir bir eleştirmiş; bir yandan yabancı unsurlardan, sosyalizm aleyhtarı unsurlardan arınırken öte yandan işçi sınıfı içinde güçlü bir şekilde yerleşmenin yollarını aramıştır. Ve bu yüzden de Türkiye Sosyalist Hareketinin biricik temsilcisi olduğunu ispat etmiştir.

Şüphesiz kongrenin başarısı partimizin yeni aşamayı şimdiden gerçekleştirdiği anlamına alınmamalıdır. Sosyalizme, zahmetli ve uzun süren bir mücadeleyle varılacaktır. Atılan ileri bir adımdan sonra bir öteki atılmak zorundadır. 4. Büyük Kongre bizim yolumuza yeni dönem için ışık tutmuş, güç vermiştir. Asıl önemlisi bu yolda yılmadan yürümek ve giderek güçlenip çelikleşmektir. Düşmanlarımızın korkusu işte o zaman daha da artacaktır. Partimizin itibarının artması, gelişip güçlenmesi, burjuvazinin saldırılarını göğüsleyip ileriye yürümesi için; yani sosyalizme adım adım yaklaşması için, alınan kararların yaratıcı bir disiplin içinde uygulanması şarttır. Sosyalist mücadelede parti herşey olduğuna göre, bütün gücümüzle partimizi güçlendirmek için elele vermeliyiz. TİP'in barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm için yürüttüğü mücadeleyi birlikte omuzlamalıyız.

Çünkü, TİP'i desteklemek bilimsel sosyalizme lâyık olmak demektir.

Çünkü, TİP'i desteklemek işçi sınıfına layık olmak demektir.

Çünkü, TİP'i desteklemek zaferle biten 4. Büyük Kongreye lâyık olmak demektir.

ŞABAN YILDIZ

silahımız partimizdir

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Şaban Yıldız'ın, 4. Olağan Büyük Kongreyi açış konuşması:

Sayın Konuklar,

Değerli basın mensupları

Çok sevgili delege ve Partili Kardeşlerim,

Partimizin 4. Olağan kongresinin açıldığı bugün Cumhuriyetimizin de 47. yıldönümüdür. Böyle bir günde konuşmama başlarken, bağımsızlık ve sosyalizm kavgasında hayatlarını kaybedenleri saygıyla anar, bütün Partili kardeşlerimi de verdikleri yiğit mücadelelerden dolayı candan kutlarım.

4. kongremiz dünyanın sancılı günler yaşadığı, emperyalizmin iyice batağa saplandığı, millî kurtuluş ve sosyalizm mücadelelerinin yeni boyutlar kazandığı bir döneme rastlıyor. Bu bakımdan hem dünyamızdaki genel bunalımın üzerinde durmak, hem de bu bunalımın Türkiye'ye yansıyan yanlarını ele alıp kısaca özetlemek istiyorum. Bunu yapmak, mücadele stratejimizi tayinde ve bu stratejiyi uygularken kullanacağımız taktikleri seçme işinde bize yardımcı olacaktır.

Bugün dünyanın dört bir yanında millî kurtuluş savaşları önemli mesafeler almakta ve emperyalizm her yerde hırpalanmaktadır. Emperyalizm sürekli gerilerken, sosyalizm her geçen gün yeni yeni merhaleler kazanmaktadır. Uzak Doğu'da Amerikan emperyalizmi son kozlarını oynamaktadır. Vietnam savaşı halkların yok edilemiyeceğini ve emekçi kitlelerin eninde sonunda mücadeleyi zafere dönüştüreceğini ispatlamıştır. Aynı gelişmeler hemen yanıbaşımızda, Orta-Doğu'da da önemli kazanımlar sağlamıştır. Arap halkları emperyalizme karşı ciddi bir direnişe başlamıştır. Bu mücadelenin daha da yoğunlaşıp bütün Arap dünyasını sarması ve emperyalizmin Orta-Doğu'da belinin kırılması yakındır. Sosyalist ülkelerin, kurtuluş savaşı yürüten halklara destek olması, sosyalist dünyanın ekonomik yönden ciddi başarılar sağlaması ve sosyalizmin bir dünya sistemi olarak gelişip yayılması son derece önemli noktalardır. Ayrıca kurtuluşa kavuşan ülkelerin kapitalist dünyaya pazar olmaktan çıkması, kapitalizmin buhranlarını arttırmaktadır. Yani sosyalizm sürekli olarak gelişirken kapitalizm hep geriye adımlar atmaktadır. Bu gidiş yakın bir gelecekte kapitalist dünyadaki işçi sınıfı üzerinde de etkin olacak ve işçi sınıfının yürüttüğü mücadele oralarda önemli hedeflere ulaşacaktır.

İşte dünya böylesine sancılı ve sonucu mutlaka umutla dolu bir çizgi üzerindedir. Türkiye'miz de böyle bir dünyanın içindedir. Meselelerimizi ele alırken ülkemizi bu tablo içinde düşünmek gerekir.

Ülkemizdeki hakim sınıflar genel bir aczin içine düşmüştür. Bütün süslü sözlere, parlak vaadlere rağmen kitleler tedirgindir. Refahın tabana indirildiği yolunda ortaya atılan tekerlemeler gerçeklerle çelişmektedir. Fiatlar sürekli yükselmekte, işsizlik tehlikeli bir gelişme göstermektedir. İşçi ve köylü kitleleri öfke içindedir. Her gün bir yurt köşesinde yürüyüş, ya da mitingler düzenlenmekte, topraklar ya da fabrikalar işgal edilmektedir. Bütün bu gelişmeler bizlere önemli görevler yüklemektedir. Bunu görmemiz ve ciddiyetle üzerine eğilmemiz gerekir.

Türkiye bugün nerededir? Gidiş ne merkezdedir? Bizim görevlerimiz nelerdir? Yurdumuz bir kurtuluş savaşı vermiştir. Ve konuşmamın başında da belirttiğim gibi, bu gün o kurtuluştan sonra ilân edilen Cumhuriyetin 47. yıl dönümüdür. Savaşla attığımız emperyalizm, yeni yollar bularak yine gelmiş, üzerimize pençesini geçirmiştir. Emperyalizm hem ekonomimizde, hem savunmamızda, hem kültürel alanlarımızda son derece etkindir. Bağımsızlığımız zedelenmiştir. Ulusal onurumuz önemli ölçüde çiğnenmiş, kalkınıp kurtulmamız engellenmiştir. Ayrıca emperyalizm yeni yeni tuzaklar peşindedir. Ortak Pazar bunun içindir. İkili anlaşmalar, yabancı sermayeyi koruma plânları bunun içindir. Emperyalizm bu yeni gelişinde kendisine ortaklar edinmiş, işbirlikçileriyle kenetlenerek üzerimize çöreklenmiştir. Türkiye'mizi bu noktaya, hakim sınıfların uygulama çabasına düştüğü kapitalizm getirmiştir. Ve bugün de ülkemiz hem emperyalizmin, hem de onun yerli ortağı kapitalizmin pençesindedir. O halde kurtuluş için yürüttüğümüz mücadelede hedef bellidir. Devrimci mücadelede hedef, ülkenin somut tahlili yapılarak tesbit edilir. Soyut hedefler için kitleler harekete gelmez. Bazı ülkelerde sıcak savaş ortamında tesbit edilmiş stratejiler, her türlü şartlar altında her ülke için teklif edilmez. Devrimci odur ki, somut durumların somut tahlilini yapmasını iyi

bilir.. Devrimci odur ki, kendi ülkesi içindeki çelişileri iyi değerlendirip tesbit etmeyi ihmal etmez.

Emperyalizme karşı mücadele deniliyor. Bunun için millî cepheler teklif ediliyor. Bunlar hep parlak sözler. Ama geçerli mi? Bugün ülkemizde işçi ve köylü kitleleri için görünen boy hedefi emperyalizm mi? Size bir örnek vereyim. Bütün yabancı sermaye kuruluşları işçilerine en yüksek ücreti ödüyorlar. Meselâ yabancı bir petrol şirketi, ya da lâstik fabrikası 50 lira, 60 lira asgari ücret veriyor. Burada çalışan işçiler için, ya da Türkiye'deki işçi sınıfı için «emperyalizme karşı mücadele edelim» demek somut bir teklif mi? Yahut Türkiye'deki köylü yığınları için, her çeşit emekçi tabakalar için «emperyalizme karşı mücadele» çağrısı bu soyutluğu içerisinde tutarlı mı?

Şunu hemen belirtmek isterim, elbet Türkiye İşçi Partisi emperyalizme karşı mücadele verecektir. Bu partimizin başta gelen görevidir. Bunu bir an bile ihmal edemeyiz, etmiyeceğiz. Yalnız bu mücadeleyi verme işinde kitleleri harekete getirmenin ve mücadeleyi zaferle bitirmenin yollarını eleştiriyoruz. Biz diyoruz ki, bugünkü ortamda emperyalizme karşı mücadelede işçiyi ve köylüyü harekete katmanın yolu, onlara somut hedefler göstermektedir. Bugün toplumumuzdaki çelişiler tâli duruma düşmemiştir. Ve emperyalizmle kitleler arasındaki çelişinin çözümü, bu iç çelişiler alanında yürütülecektir. Ve bu iç çelişiler, emperyalizme yönelik mücadelede bize hedef tesbiti için yol gösterecektir.

Onun için de biz bu iç çelişilerden hareket ediyoruz. İşçi kitleleri için görünür hedef bu bozuk kapitalist düzen ve bu düzeni elinde tutan hakim sınıflardır. Köylü yığınları ve bütün emekçi tabakalar için de görünür hedef yine bu bozuk kapitalist düzen ve bu düzenin hakim sınıflarıdır. Madem ki Türkiye'de bozuk da olsa bir kapitalist düzen vardır, o halde mücadelemiz hem kapitalizme, hem de emperyalizme yönelik olacaktır. Bunu saptırmaya, hareketi küçük burjuva kuyruğuna takmaya kimse imkân bulamıyacaktır.

Değerli arkadaşlarım,

Bu anlattıklarımdan sonra şimdi de görevimizin tesbitine geçiyorum. Hükümet edenlerin acze düştüğü ve işçi, köylü hareketlerinin gelişip serpildiği bu dönemde en önemli ödevimiz Partimizi güçlendirmektir. Hepimiz Parti yıkıcılarına karşı birleşmek, hepimiz Partimiz çevresinde kenetlenmekle ödevliyiz. Bugünkü acil görevimiz Partiye sahip çıkmak, onu çelikleştirip güçlü kılmaktır. Bir an önce Partimizi işçi sınıfının en uyanık unsurlarına yaslamalı, her türlü güçlüğü yenecek bir teşkilâtlanmaya kavuşmalıyız. Bir yandan Partimizi güçlendirirken, öte yandan da kitlelere kök salmanın yollarını bulmalıyız. Her yerde kitlelerin politik bilince kavuşması için canla-başla çalışmalıyız. Bu bizim için ikili bir görevdir. Bu görevi hiçbir zaman ihmal edemeyiz, etmiyeceğiz.

Değerli arkadaşlarım,

Bu noktada, özel bir önemi olduğu için, son işçi sınıfı hareketleri ile bu sınıfın ekonomik mücadele silâhı olan sendikacılık üzerinde de kısaca durmak istiyorum. Hep biliyoruz, geçtiğimiz iki yıl içerisinde, işçi sınıfımız hızlı bir

gelişme göstermiştir. Hakim sınıfların bütün engellemelerine, bütün sarı sendikacılık denemelerine rağmen işçi sınıfı hareketi önemli boyutlar kazanmıştır. Son olaylarda ve çıkarılan kanunlarda açık-seçik görüldüğü gibi, hakim sınıfların korkulu rüyası işçi sınıfımızın uyanmasıdır. Bu uyanışı önlemek için, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi yıllar yılı Amerikan tipi sendikacılığın sınırlarına kapatılmış, bu da para etmeyince yeni kanuni tedbirlere başvurulmuştur. Bütün bunlardan amaç işçi sınıfımızı politik mücadeleden uzak tutmak, «kendisi için sınıf» olma yolundaki gelişmesine engel olmaktır. Ne var ki, bugüne kadar alınmış bütün tedbirler boşa çıkmıştır. Bundan sonra alınacak tedbirler de mutlaka boşa çıkacaktır.

15-16 Haziran olayları bu sınıfın gücünü ve devrimci mücadeledeki yerini açık-seçik ortaya koymuştur. Bir kere bu olaylar Türkiye'de işçi sınıfını küçümsemeye yeltenenler için çarpıcı bir ders olmuştur. Türkiye'de işçi sınıfı öncülüğünün objektif şartları yoktur diyenlerin ipliği çok çabuk pazara çıkmıştır.

Bu olaylar elbette devrimci sendikacılığın yarattığı birikimlerin sonucu doğmuştur. DİSK'in işçi sınıfı uyanışındaki etkinliğini kutlamak bizler için önemli bir borçtur. Ancak işçi sınıfı hareketinin bu safhasında, devrimci sendikalara düşen görevleri yeniden tartışmakta da fayda vardır.

Sendikalar elbet işçi sınıfımızın ekonomik mücadele silâhıdır. Ama devrimci sendikalara düşen görev, ekonomik mücadele ile politik bilinçlenme arasındaki bağı kurmaktır. Özellikle bunalımın yoğunaştığı, işsizlik tehlikesinin arttığı böyle dönemlerde, ekonomik bilinci politik bilince dönüştürmek en ciddi ödevimiz olmalıdır. Ekonomik mücadele ile politik mücadele arasında sımsıkı bağlar kurmak, savsaklanmaksızın ele alınmalıdır.

Bunun için yapılacak iş Partimizle işçi sınıfı arasında daha yakın köprüler kurulmasını sağlamak ve işçi sınıfı içindeki en uyanık unsurları Parti saflarına kazanmaktır. Devrimci sendika elbet politik bir parti gibi çalışmıyacaktır. Ama devrimci sendika olduğu için mutlaka işçi sınıfının politik bilince kavuşması doğrultusunda yoğun bir çalışma harcıyacaktır; harcamak zorundadır. Devrimci sendikalar bir yandan işçi sınıfının ekonomik kavgasında, yani ekmek ve ücret davasında yiğitçe mücadele verecekler, öte yandan da işçileri politik bilince eriştireceklerdir. Yani ekonomik mücadele sırasında işçi sınıfının partiye kazanılması için çaba göstereceklerdir. Böylece işçi sınıfının kendisi için sınıf olması, bilinçlenip Parti çevresinde toplanması gerçekleşecektir. Bu görev devrimci sendikacıların, Parti üyesi bütün sendikacıların vazgeçilmez görevidir. Önce sendikacıyım, sonra sıra kalırsa sosyalistim diye düşünmek ve bu doğrultuda eylem yürütmek devrimcilik değildir. Mutlaka politik mücadele ile ekonomik mücadeleyi birleştirip bütünleştirmek gerekir. İşçi sınıfını iktidar mücadelesine hazırlamak, bu yolda bilinçlenmelerini sağlayıp Partimizle sıkı bağlar kurmalarını mümkün kılmak en birinci görevimizdir. Madem ki gerçek çözüme iktidara yönelik bir mücadele ile gidilecektir; o halde bunu gerçekleştirmek için mücadele verilmelidir. Ve mutlaka verilecektir.

Değerli arkadaşlarım,

Partimizin mücadelesi bu düzene karşı, her türlü sömürüye karşı, bu sömürüyü yürüten sermayeci sınıfa ve o sınıfın yabancı ortağı emperyalizme karşıdır. Bu düzen sömürü esasına dayanır. Bu sömürüde işçi - patron, proleter-sermayedar karşıtlığı vardır. Biz bu karşıtlığı çözmedikçe sömürü kalkmıyacak, işçiler ve bilcümle emekçiler kurtulmıyacaktır. Sömürünün kalkması ise, üretim araçlarının kamulaştırılmasiyle mümkün olacaktır. Yani ancak sosyalizm hepimizin kurtuluşunu sağlıyacaktır.

Değerli arkadaşlarım,

Burada son olarak GP kongresinde Genel Başkan Feyzioğlu tarafından Partimize yöneltilmiş suçlamalar üzerinde de kısaca durmak istiyorum. Bu lider kendine yaraşır bir üslupla bütün devrimci çevrelere, işçi sınıfımızın gerçek temsilcilerine ve sosyalist mücadelenin biricik yürütücüsü Partimize saldırılar yağdırmıştır. Feyzioğlu'nun telâşı, temsil ettiği sınıfların telâşıdır. Onun için kendisini iyi anlıyorum. Yalnız gösterdiği çaba, boş bir çaba. Tarih tekerleği tersine dönmiyecektir. Devrimci hareket ilerliyecek, işçi sınıfımız uyanıp bilinçlenerek, emekçi kitlelerle birlikte suyun başına geçecektir. Bunu böylece bütün hâkim sınıflara ve bu sınıfların politika arenasındaki borazancılarına haber veririm.

Kardeşlerim,

Elbet sosyalizm için verilen mücadele zor bir mücadeledir. Biz bugüne kadar büyük engellerden geçtik. Partimiz güçlükleri yene yene gelişti. Bundan böyle de önümüze çıkarılan zorlukları yenmesini bileceğiz. Güçlü ve azimliyiz. Bu mücadelede silâhımız Partimizdir. Bu silâhı körletmeye kimsenin gücü yetmiyecektir. Ne hakim sınıflarca hazırlanmış tuzaklar, ne de devrim cephesinin bozguncuları, hepsi-hepsi bize vız gelecektir. Kafamızda devrimci teori, elimizde yenilmez bir parti. Bunu tam gerçekleştirdiğimiz gün, önümüzde yepyeni ufuklar belirecektir. Bu görevi başaracağımıza ve bundan böyle daha sağlam adımlar atacağımıza inancım tamdır. 4. Büyük Kongremizin bu yolda etkin çalışmalar yapmasını, Parti birliğini ve disiplinini sağlayıcı kararlar almasını diler, hepinize saygılar sunarım.

Yaşasın sosyalizm için verilen kavga,

Yaşasın işçi sınıfımız,

Yaşasın yarının sosyalist Türkiye'si.

BEHİCE BORAN

partimiz önündeki görevleri başaracak güçtedir

Behice Boran'ın 4. Olağan Büyük Kongrede eleştirilere cevap olarak yeptığı konuşma

Sevgili Partili Kardeşlerim,

Üzerinde durulan çok önemli meselelerden birisi, partinin niteliği meselesidir. Partimizin Türkiye işçi sınıfının partisi olduğuna hiç kimsenin şüphesi yoktur. Partimiz kuruluşundan beri bu nitelikte bir parti olarak kurulmuştur. Çünki, bir partinin niteliğini herşeyden önce dayandığı ideolojisi saptar. TİP'in programı hiç şüphe yokki, bilimsel sosyalizmin esaslarından esinlenmiştir, o temelere dayanmıştır. Ve yine TİP'in gerek tüzüğü gerekse programı işçi sınıfının öncülüğünü açık seçik belirtir. Ama programlarda ve tüzüklerde belirtilen nitelik bir parti meydana gelir gelmez fiiliyatta gerçekleşmez. Dünyada hiçbir parti, hiçbir işçi sınıfı partisi, hiçbir sosyalist parti doğduğu anda veya doğduğundan kısa bir süre sonra gerçekten işçi sınıfının büyük kitlesini kendi önderliği altında toplayıp, peşinden sürükliyen diğer emekçi sınıflara direktifler verip onu kabul ettirebilen bir hale gelmez. Bu amaçtır, eğer partinin programı, tüzüğü, çalışmaları, bu amaca yönelikse o parti hiç

kuşkusuz işçi sınıfı partisidir. Ayrıca hep bildiğimiz gibi TİP'in tüzüğünde bütün organlarda üyelerin en az % 50 sinin işçi olması öngörülür. Ve bu madde ilk kurulduğu, organların ilk teşekkül ettiği günlerden itibaren uygulanmıştır. Şüphesiz, bazı Anadolu ilçelerinde işçi tarifine giren yurttaşlarımız bulunmadığı için bu mümkün olmamışsa da oralarda da hiç değilse emekçi olan üyelerimiz mutlak surette organlarda yer almıştır. Hatta birçok Anadolu örgütlerinde aydınlar bulunamamıştır da tüm emekçilerden meydana gelmiştir, organlarımız. Binaenaleyh fiiliyat bakımından da yeni bir partinin hele Türkiye gibi 25-30 yıl siyasi ortamı, fikir ortamı dondurulmuş, Sosyalizmin So'sundan bahsedilmemiş bir memlekette, buzlaşmış ve katılaşmış bir ortamda yeni doğan bir sosyalist partinin imkanları nisbetinde bu tüzük maddesi de gerçekleştirilmiştir. Her geçen yıl daha da gelişme kaydedilmektedir. Binaenaleyh tüzük maddesinin mevcudiyeti ve uygulanışı karşısında ve bundan dolayıda, buradaki kongre delegeleri de aynı tüzük maddesine göre en az yarısı işçi kesiminden olmak üzere gelmiştir. Divan başkanlığı öyle teşekkül etmiştir. Bu vaziyette bir delege arkadaşımızın kalkıpda «partiyi bir aydınlar kliğine teslim etmek olur mu?» gibi bir soru sormasına doğrusu şaşmamazlık edemedim. Ama dediğim gibi, şüphesiz, şöyle bir iddiamız yok! TİP'e Türkiye işçi sınıfı tamamen sahip çıkmıştır, işçi sınıfı fiilen etkin ve güçlü bir şekilde öncülük etmektedir. Böyle bir iddiamız yok. Ama amacımız budur. Bu yolda çalışıyoruz ve bu yolda çok önemli adımlar atmış bulunuyoruz. Bugün partinin zayıfladığını, parçalandığını tabandan koptuğunu iddia eden bazı çevrelere ve kişilere hatırlatmak isterim ki, bugün partinin işçi sınıfıyla ilişkisi geçen senelerden çok daha kuvvetlidir. Bugün İstanbul'da Kocaelin'de, Zonguldak'ta daha ikinci dereceden Eskişehir'de ve İzmir'de işçi kardeşlerimiz, partide görev almışlardır. Bu kongre bugün, burada salimen yapılabiliryorsa bu kongreyi bir taraftan gerçek sosyalist çizgide olan gençlerimizin, diğer taraftan da İstanbul'dan, İzmir'den, Kocaelin'den, Zonguldak'dan Eskişehir'den gelmiş gerçek işçisi kardeşlerimizin koruması sayesinde olmuştur. Ve bu arkadaşlarımız parti örgütlerinden 5 para almadan yol paralarını ve Ankaradaki masraflarını kendi geçimlerine yetmiyen ücretlerinden işçi gündeliklerinden vererek buraya gelmişlerdir. Ve sabahtan akşama kadar ve gece de dahil olmak üzere uykusuz kalarak nöbet tutmaktadırlar. Ve gene ilk defa olaraktır ki, İstanbul'da fabrikalarda işçilerimiz partinin bu büyük kongreye giderken malî güçlerini ken-

diliklerinden idrak ederek, kendi aralarında parti kongresine bağış olmak üzere para toplayıp bağış göndermişlerdir. Bu durumda parti işçi sınıfından kopuyor, kopmuştur, temsil etmiyor, kazanmıyor iddialarını bu gerçek olaylar fiilen yalanlamaktadır. Partinin işçi sınıfıyle ilişkileri söz konusu olduğu zaman şüphesiz ele alınması gereken bir sorun da, partinin sendikalarla olan ilişkisidir. Hep bildiğimiz gibi, işçi sınıfının hareketi iki kol halinde belirir. Ekonomik mücadelesi, sendikal örgütleri halinde taazzuv eder, somutlaşır. Politik mücadelesi de işçi sınıfı sosyalist partileri halinde örgütlenir ve somutlaşır. Hele işçi sınıfının sendikaları arasında ilerici, devrimci, sosyalist doğrultuda sendikalar varsa elbetteki o ülkenin sosyalist partisi, sendikalarla özellikle ilgilenir. İlgilenmesi başta gelen görevidir, ihmal edilmez görevidir. TİP de DİSK'le ve DİSK'in yürüttüğü işçi hareketleriyle yakından ilgilenmiş, ilişkilerini sürdürmüştür. 15-16 Haziran olaylarını hergün bir demeç, bir bildiri yayınlamak suretiyle desteklemiştir. Bu işçi gösterilerine yol açan 274 sayılı Sendikalar kanununu tadil eden kanun tasarısı hakkında G.Y.K. nu derhal olağanüstü toplantıya çağırarak Anayasa mahkemesinde iptal kararı istemiyle dava açmıştır. Sıkı yönetimin ilanı ve sürdürülmesi kararı hakkında gene bir hafta arayla 2. bir olağanüstü toplantıya çağırarak Yönetim Kurulunu, bunun hakkında da Anayasa mahkemesine dava açmıştır. Parti yöneticileri İstanbul'a gidip DİSK yöneticileriyle, hürriyetten yoksun edilen arkadaşlarımızla görüşmüş, ziyaretlerde bulunmuştur. TİP üyesi olan avukatlar 15-16 Haziran işçi olayları dolayısiyle açılan davalarda görev almışlardır. Ve elbetteki DİSK varoldukça ve devrimci çizgi üzerinde oldukça, TİP onunla daima onunla ilgilenecek, daima arada dostça ilişkileri yürütmiye çalışacaktır.

Gene partiyle ilgili olarak, parti örgütlerinin ne nitelikte olması ve parti içinde ideolojik mücadele söz konusu edildi. Bundan önceki kongrede de, 3. kongrede de belirttiğimiz üzere bizlerin kanaati odur ki, TİP gelişmek için bu aşamayı almak, bu dönemeci dönmek zorunluluğundadır. Bu aşamanın başta gelen görevleri de örgütleri daha derinlemesine örgütler haline getirmek, işçi sınıfını örgütlere kazanmak ve işçi sınıfının dışındaki emekçi kitlelere, aydınlara ve gençlere de işçi sınıfının görüş açısını, işçi sınıfının ideolojisini yani bilimsel sosyalizmi öğretmek ve benimsetmektir. Partinin işçi partisi olması demek, partinin gerek programının, gerek eylemlerinin gerekse üyelerinin sadece işçi kökenli üyelere münhasır olması demek değildir. İşçi sınıfının ideolojisi olan bilimsel

sosyalizm yalnız işçi sınıfının sorunlarını ele almaz, yalnız işçi sınıfının sorunlarına çözüm getirmez, toplumdaki bütün sınıfların sorunlarını ele alır. Ve hakim sınıflar, sermaye tarafından ve bu işbirliği ettikleri emperyalizm tarafından sömürülen ve ezilen emekçi sınıfların da sorunlarına bilimsel sosyalizm açısından çözümler önerir. Bu iki şeye dikkat etmek lazım. Eğer bir işçi sınıfı, emekçi sınıfların, yoksul köylünün, orta köylünün, kentli küçük esnaf ve zenaatkârın, bu emekçilerin sorunlarına çözüm getirirken bilimsel sosyalizm açısından tavizler verirse, o sınıfların küçük burjuva ideolojilerine göre çözümler önerirse, o zaman bilimsel sosyalizmden sapmış olur. Ama emekçi, köylü ve kentli emekçi sınıfların sorunlarını işçi sınıfının ideolojisi ve görüş açısı olan bilimsel sosyalizm açısından ele alır ve bilimsel sosyalizm açısından doğru ve gerekli çözümler önerirse o zaman bu, o kitlelerin küçük burjuva ideolojilerine, özlemlerine taviz vermek değildir. O kitleleri işçi sınıfının bilimsel sosyalizme dayanan hareketini kazanmaktır, kazanmak çabasıdır. Bunu iki şeyi ayırdetmek lazımdır. Ve Türkiye gibi az gelişmiş, emperyalizmin baskısı ve sömürüsü altında olan ülkelerde kapitalist yoldan kalkınma ve gerçek sanayileşme mümkün olmadığı için bu kalkınma yolu kapalı olduğu için bu memleketlerdeki köylü ve kentli emekçiler bu objektif durumdan dolayı işçi sınıfının ideolojisini benimsemeye ve işçi sınıfının öncülük ettiği sosyalist harekete katılmaya daha yatkındırlar. Türkiye gibi nüfusunun % 70 i köylü olan bir memlekette, ekonomisinin büyük çapta tarıma dayandığı bir memlekette köylü kitleleri ve onların sorunlarını elbetteki o memleketin işçi sınıfı ihmal etmez.

Parti çalışmalarında, bu önümüzdeki aşamada partide işçi sınıfının fiili öncülüğünü daha büyük ölçüde gerçekleştirmek birinci vazifemiz olacaktır. Binaenaleyh buradaki arkadaşların önerdiği o fikre katılırım. Partinin yoğun çalışmalarını işçilerin yoğun olduğu yerlerde toparlamak gerekecektir. Burada işçi sınıfının tarif ve kapsamını belirlemek lazımdır. Proletaryanın, işçi sınıfının tarifi, kapsamı içine tarım proletaryası da girer Herhangi bir ilde veya ilçede sanayi proletaryası bulunmayabilir ama herhalûkârda, mutlaka, tarım proletaryası vardır. Ve binaenaleyh sanayinin bulunmadığı veya az bulunduğu, binaenaleyh sanayi işçisinin bulunmadığı veya az bulunduğu bölgelerde, illerde ve ilçelerde de parti örgütleri faaliyetlerini tarım proletaryası üzerine teksif etmek mecburiyetindedir. İşçi sınıfının kapsamı içine bu girer; Tarım ve sanayi proletaryası. Bundan sonra tabiî işçi ve proleter olmayan, ama

emekçi olan, doğrudan doğruya üretim ilişkileri içinde değil fakat kapitalist pazar ilişkileri içinde sermaye tarafından sömürülen emekçi sınıfların sorunlarıyla da ilgilenir. Ve demin söylediğim gibi o sorunlara da işçi sınıfı görüş açısından, ideolojisi açısından, bilimsel sosyalizm açısından çözümler önerir. Ve bu çözümleri iktidara geldiği zaman gerçekleştirmeye çalışır.

Bilimsel sosyalizmde sözü edilen eşitsiz gelişme kanunu yalnız çeşitli toplumlar için doğru değildir. Yani sadece kapitalist toplumlar biribirinden farklı hızda gelişerek, farklı gelişme seviyelerinde olmakla kalmaz. Bu eşitsiz gelişme kanunu toplumların kendi içindeki gelişmeleri içinde doğrudur, ve bu eşitsiz gelişme kanunu neticesindedir ki, kapitalist toplumlarda bölgesel farklılıklar meydana gelir. Daha gelişmiş bölgeler daha az gelişmiş bölgeler farklılığı meydana gelir. Bu eşitsiz gelişme kanunu aynı zamanda örgütlerin gelişmesi içinde geçerlidir. Orada da gösterir kendisini. Binaenaleyh işçi sınıfı partisinin yani partimizin gelişmesinde de kendisini göstermektedir ve gösterecektir. Partide işçi sınıfının hem ideolojik hem fiili öncülüğünü daha büyük mikyasta gerçekleştirme aşamasına girerken bu çaba bütün illerde, bütün Türkiye sathında aynı ölçüde aynı hızla gelişmeyecektir. Bazı iller, bazı bölgeler pilot bölge gibi daha hızlı gelişen daha öncülük eden durumda olacaklar, bazı bölgeler bu gelişmeyi daha arkadan izleyeceklerdir. Ve şimdiden bu olmaktadır. Bu işçi sınıfından kopup kopmama meselesinde bu da çok önemli bir noktadır.

Bu önümüzdeki aşamada çalışmaların nasıl olacağı hakkında bugün İstanbul'da, Kocaelin'de ve Zonguldak'da işçi kardeşlerimizin yaptığı çalışmalar bize ışık tutacaktır. Hiç şüphem yok ki, önümüzdeki seçimlerden sonra yeni organlar görev alınca eğitim bürosu, örgütlenme bürosu, işçi - sendika bürosu en çok çalışması gereken ve ençok çalışacak olan bürolardır ve bunlar örgütlenme ve eğitim meselelerini incelerken hiç şüphe yok ki, adını saydığımız illerde başlatılmış olan yeni çalışma biçimi ve örgütlerini inceliyeceklerdir. Çünki sosyalistler daima pratikten ders alır. Pratikte beliren uygulamaları teorinin ışığında inceleyip değerlendirerek onlardan sonuç çıkarır. Bu bakımdan partimizin yeni aşamasında yapacağı çalışmaların belirtileri başlangıçları, saydığımız illerde işçi kardeşlerimiz tarafından şimdiden başlatılmış bulunmaktadır. Bundan sonra yapacağımız şey onları inceleyip değerlendirip yeni araştırmalar yaparak bir merkezi örgütlenme ve eğitim programı meydana getirmektir. Yalnız unutulmamalı ki, merkezi eğitim ve örgütlenme

programı demek bütün iller ve ilçeler için aynen tatbik edilecek aynı program demek değildir. Çünki böyle bir program geçerli olmaz. Eğitim çalışmaları örgütlenme çalışmalarıyle ilişkin, örgütlenmeye ve eyleme dönük bir eğitim olacağı gibi bilimsel araştırmalar yapmak gerekecektir. Ve eğitimi örgütlerin mahalli niteliklerine göre çeşitlendirmek gerekecektir. İşçilerin büyük çoğunlukta olduğu iller veya ilçelerde verilecek bir eğitim programıyla, köy proletaryasının ve küçük üreticilerinin çoğunlukta olduğu bir ilçe örgütünde verilecek eğitim aynı olamaz. Veya öğrencilerin ve aydın kesimi dediğimiz kesim üyelerinin çoğunlukta olduğu bir örgütte verilecek eğitim aynı olamaz. Binaenaleyh eğitimi hem örgütlenme hem de araştırma faaliyetleriyle paralel ve birbiriyle ilişkin, beraber planlanmış bir şekilde yürütmek icabetmektedir.

İdeolojik mücadelelerden korkmamak lazımdı, bizler hiçbir zaman korkmadık. Bu partinin en parçalanmış en zayıf göründüğü anlarda bizler partinin içinde sağlam ve sıhhatli sosyalist bir birikim olduğuna inandık. Bu kanaatımız o inancın bize sevinç veren bir kanıtıdır. Bildiğimiz gibi 60 ilin bu kongrede temsil edilebilmesi sağlanmıştır ki, bundan evvelkilerde bu sayı yükseltilememiştir. Hem öyle şartlar altındaki, parti çökmüş, parçalanmış, bütün malî kaynakları kurumuş bir durumda görünürken, bu temsil kabiliyeti bu derece yüksek seviyede sağlanabilmiştir. Bütün dünyanın işçi hareketlerine baktığımız zaman bu hareketlerinin gelişme kanununun iki yönlü olduğu görülür. Bir işçi sınıfı hareketi kendi dışındaki kimselere hasım güçlere kendini sömüren ezen sınıfa karşı mücadele vererek güçlenir, pekleşir, sağlamlaşır; birde içinden mücadele vererek arına arına daha güçlü sosyalist niteliğe kavuşur. Gelişmenin diyalektik kanunu budur. Ve Türkiye'nin işçi partisi de bu kanunun dışında değildir. Ama mesele bu mücadelelerden daha güçlü daha arınarak çıkabilmektedir. Partimiz böyle çıkmaktadır. Bundan sonra mutlaka olacaktır. Bu çeşit iç mücadeleler bilmem kimler arasında hangi fikirler veya tezler üzerinde ama kesinlikle söyleyebiliriz ki, mücadele, iç mücadelede de durmayacaktır. Bunu bir anlamda yani bu gelişme kanununun zorunlu bir belirtisi gibi görünüyor o anlamda normal, ama bunun karşısında elimizi kolumuzu bağlayıp pasif kalmak anlamında normal değil. Sosyalist hareketin birliğini ve bütünlüğün muhaza etmek için elden gelen gayreti göstermek, çaba sarfetmek bütün sosyalistlerin başta gelen görevidir. Ama buna rağmen mücadeleler olursa, bir sosyalist bunun karşısında da kötümserliğe, karamsarlığa, ümit-

sizliğe bir an dahi düşmez, çabalarını artırarak partiyi yolundan saptırmak isteyen ideolojilere, tezlere karşı daha büyük bir gayretle mücadele verir ve doğru sosyalist stratejinin galebe çalmasını sağlar.

Parlamentarizm konusuna da değinildi. Seçimlerin ve parlamenter sistemin varolduğu bir ülkede o ülkenin işçi sınıfı partisi ne seçimleri ne de parlamenter faaliyetleri küçümsüyemez. Seçimlere girmeyi oyları artırmayı parlementoda işçi sınıfın ve onun müttefiki emekçi sınıfları temsil edebilmeyi önemli bir görev sayar. Ne varki, sosyalistlerin seçimleri ve parlamento mekanizmasını kullanmasıyla, bunların burjuvaca kullanılması birbirinden ayrıdır. En basit misali: burjuva partileri oy avcılığı suretiyle oyları toplamaya başvururlar, oy avcılığı yani nabza şerbet vererek, her türlü vaatlerde bulunarak, herne şekilde olursa olsun, tazyik mekanizmasıda kullanarak, para da yedirerek v.s. oy toplamaya kalkarlar. Halbuki seçimlere giren işçi sınıfının sosyalist partisi oy avcılığı suretiyle oy almaya tenezzül etmez. Bizim tüzüğümüzün de belirttiği gibi işçi ve emekçi kitleleri eğiterek bilinçlendirerek, onlara daima doğruları anlatarak daima meseleleri ve çözümleri hiç taviz vermeden bilimsel sosyalist açıdan ortaya koyarak oylarına talip olur. Ve parlamentoyu da orada işçi sınıfının ve müttefiki emekçi sınıfların haklarını müdafaa etmek savunmak için, egemen sınıflar partilerinin yüzlerinden maskesini düşürmek için, memleket meselelerini masaya yatırıp teşhir etmek üzere bir fon olarak kullanmak için girer. Partinin kullanacağı mücadele yöntemlerine gelince, **elbetteki işçi sınıfı partileri her türlü mücadele şekillerini kullanmaya hazır olmalıdırlar.** Ama mücadele şekilleri ne bireylerin ne yöneticilerin ne de örgütlerin subjektif tercihlerine bağlı değildir. Nedir bilimsel sosyalizmin temel ilkesi; Bir ülkenin devrimci hareketi devrimci teorisiz yürütülemez; Ama ülkenin devrimci teorisi o ülkenin somut şartlarının somut tahlili sonucu elde edilir. Evvela devrimin objektif şartları oluşuyor mu oluşmuyor mu, ona bakılır. Söz konusu olan toplum, gelişmesinde hangi aşamadadır, hangi doğrultuda gelişmektedir, hangi imkanlar vardır veya yoktur, buna bakılır. Subjektif tercihlere değil. Bunlara göre mücadele şekilleri ve yöntemleri tesbit edilir. Küçümsedikleri burjuva hukukunun çerçevesi teminatı altında yapılan kongrelerde halk savaşından bahsetmekle veya üniversite duvarlarına halk savaşı diye boyalarla yazı yazmakla halk savaşı gerçekleşmez. Gerçek sosyalistler problemleri, içinde bulunduğumuz zaman kesiminde, gelişme aşamasın-

da işçi sınıfının sosyalist hareketinin amacını bir adım ve bir adım daha ilerletebilmek için neler yapabilirim, neler yapmak gereklidir şeklinde koyar. Meselelerin gerçekçi konuşu, budur. Ve herhalûkârda işçi sınıfının müttefikleriyle beraber politik iktidara gelebilmesi için mutlaka işçi sınıfını öncülük durumuna getirmek ve işçi sınıfını, müttefiki yoksul köylüyü ve destekleyicisi diğer emekçi sınıfları örgütlenmiş, bilinçlenmiş militan bir güç haline getirmek lazımdır. Böyle bir güç haline getirmedikçe hiçbir yoldan ve hiçbir şekilde işçi ve emekçi sınıfların iktidarını sağlamak mümkün değildir. İşçi partisi için bütün burjuva toplumlarındaki işçi sınıfı partilerinde olduğu gibi başlıca iki tehlike vardır. Birisi işçi sınıfının sosyalist partisinin, içinde faaliyet gösterdiği burjuva sistemiyle tamamen uyuşup bütünleşmesi ve burjuvazinin kendi demokrasi iddialarıyla var olmasını istediği göstermelik bir işçi sınıfı partisi haline gelme tehlikesidir. Bundan evvel yapılan mücadele,, sağ sapma ile yapılan mücadele böyle bir mücadele idi. Partimizin gittikçe pasif, gittikçe sistemle uzlaşan ve giderek burjuvazinin de, bak işte bizde demokrasi var, bak sol sosyalist parti var diye göstermelik bir parti haline gelmesi tehlikesini önlemek için yapılan bir mücadeleydi. İşçi sınıfı partileri için kapitalist sistemlerde diğer bir tehlikede keskin devrimci lafazanlık maskesi altında işçi sınıfını maceralara ve sergüzeştlere sürüklemek tehlikesidir. Bunun üzerine sosyalist teoride kuvvetle parmak basılır. İşçi sınıfının sosyalizm için mücadelesi uzun nefes isteyen, yürek isteyen, uzun vadede amaçları gözden kaçırmadan, sebatlı, ısrarlı, programlı ve soğukkanlı bir mücadele isteyen harekettir. Küçük burjuva sabırsızlığına, kestirme yollar aramaya, devrimci hareket diye bireysel ve anarşist terörist hareketlerine başvurmaya sosyalist harekette, işçi sınıfı hareketinde yer yoktur.

Milliyet sorunu, son iki senenin olayları bilimsel sosyalizm açısından incelenirken o olaylar söz konusu edilerek ele alınmış ve yapılmıştır. Bilimsel sosyalizm bilimsel bir sol olduğuna göre gerçeklere dayanır. Ve bugün kimsenin inkar edemiyeceği bir gerçek şudurki, Türkiye'nin doğu ve güneydoğusunda sakin halkın büyük çoğunluğu kürttür, gerisi arap asıllıdır. Bunu devlet istatistikleri belirtmektedir. Devletin resmi istatistiklerine göre doğu ve güneydoğuda Kürtçe konuşan yurttaşlarımızın sayısı milyonları buluyorsa bunlar bir halkdır. Binaenaleyh Türkiye'de bir kürt halkı vardır. Esasen tarihe bakıldığı zamanda tarihin geçmiş çağlarından beri bugüne kadar süregelmiş olan bir kürt halkının va-

rolduğuda görülmektedir. Bu çoğunlukla kürt halkının daha az sayıda arap halkın oturduğu doğu ve güneydoğu bölgelerimize baktığımız zaman nasıl bir durum görüyoruz. Bir kere kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu sonucu olarak bu bölgelerin diğer bölgelerden daha geri kalmış, daha fakir, daha yoksul olduğunu görüyoruz. Sadece kapitalizmin az gelişmme, eşisiz gelişme kanunu sonucu değil, aynı zamanda da gelmiş geçmiş burjuva iktidarlarının egemen sınıfların iktidarlarının ihmali sonucu da bu bölgenin geri kalmışlığının ve fakirliğinin arttığı müşahede olunuyor. Aynı zamanda doğuda egemen burjuva sınıflarının genellikle halk kitlelerine karşı uyduladıkları şiddet ve baskı politikasının daha da arttırılarak daha da katmerleştirilerek uygulandığı görülüyor. Bunun en son misali doğudaki ve güneydoğudaki komando hareketleri olmuştur. Silah ve kaçak suçlu aramak bahanesiyle bu hareketler yapılmıştır. Oysa memleketimizin diğer hiç bir bölgesinde kaçak silah ve kaçak suçlu aramak için böyle komando baskınları ve hareketleri kullanılmamaktadır. TİP kurulduğundan beri kürt halkının bir mezhep azınlığı olan alevi vatandaşlarımızın ve diğer bütün demokratik hak ve özgürlükleri tanınmayan baskı altında tutulan kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerini bu hak, özgürlükler ve özlemler için verdikleri mücadeleyi anayasa çerçevesi ve devletin bütünlüğü çerçevesi içinde desteklemiştir. Ve destekleyecektir. Partimiz imkanları nisbetiyle doğu bölgelerinin sorunuyla, Kürt halkının sorunuyla her zaman ilgilenmiştir. Her zaman demokratik mücadelelerin destekleyicisi olmuştur. Doğuda yapılan bütün mitinglere, planı protesto ve demokratik hak ve özgürlükler mitinglerine hiç eksiksiz katılmıştır. Bu konuda Cumhurbaşkanlığına muhtıra vermiştir. Her fırsatta doğuda geziler yapmıştır. Son tutuklamalarda da partinin görüşünü en açık ve en cesur şekilde bildirileriyle kamu ayuna bildirmiştir. Sosyalistler hiç bir sorunu, hiç bir hak ve özgürlüğü soyut havada bir sorun olarak ele almazlar. Herşeyi bilimsel sosyalizm açısından, işçi sınıfı mücadelesinin gerekleri ve çıkarları açısından ele alırlar. Binaenaleyh kürt halkının, alevi yurttaşlar topluluğunun, diğer kitlelerin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini de bu açıdan ele alır. Bunun içinde hem bu demokratik mücadeleleri anayasa ve devlet bütünlüğü çerçevesi içinde sonuna kadar destekler, hemde bu hareketleri işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesiyle bütünleştirmek çabasını gösterir ve bütünleştirmek amacıdır. Gerek kürt halkının gerek kitlelerin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin başarısı da, işçi

sınıfının sosyalizm için hareketinin başarısı da bu bütünleşme şartına bağlıdır. Ve bu zaferin, bu çifte zaferin başarılabilmesi içinde işçi sınıfı hareketinin bütünlüğünü ve beraberliğini dayanışmasını muhafaza etmek, bu bütünlüğe ve beraberliğe halel getirecek zedeleyecek hiç birşey yapmamak lazımdır. Bu da en temel bir şarttır.

Ve nihayet dünya ve dünya içinde Türkiye meselesi. Türkiye de raporda da belirttiğimiz gibi demokratik hak ve özgürlükler için mücadele bağımsızlık için mücadele faşizme karşı emperyalizme karşı mücadele ve nihayet sosyalizm için mücadele bir ve bütündür; Bir ve bütün olan tek olan devrimci hareketin, bir dalganın çeşitli veçhelerinin görünüşüdür. Türkiyede anti-emperyalist mücadele sınıf esasına oturtulmadan, sınıf mücadelesi esasına, temeline oturtulmadan yürütülmez. Yoksa soyut ve havada bir mücadele olarak kalır. Bugün dünyada temel çelişki hep bildiğiniz gibi sermaye ve emek çelişkisidir. Bu çelişki kapitalist toplumlarda burjuva sınıfıyla proleter sınıfı arasında çelişki ve mücadele olarak belirir. Sermaye temel çelişkisi, dünya çapında sosyalist sistemle, kapitalist sistem arasında bir mücadele olarak belirir. Ve nihayet sermaye-emek temel çelişkinin bir diğer görüntüsü de, bir diğer belirtisi, tezahürü de gelişmiş toplumların verdiği Milli kurtuluş ve Milli bağımsızlık mücadeleleri, savaşları ve devrimleridir. TİP Türkiyenin bağımsızlığı üzerinde kuruluşundan beri en hassasiyetle durmuş, titremiş bir partidir. Bu hassasiyetimiz ve titizliğimiz devam etmektedir. Ama bağımsız olmak demek dünyadaki çeşitli sistemler karşısında bir tavır almamak demek değildir. Türkiye işçi sınıfı partisi olarak TİP elbetteki, işçi sınıfının hareketini, az gelişmiş memleketlerin milli kurtuluş hareketlerini ve sosyalist dünya sistemini parçalamak, yok etmek, onunla savaşmak, mücadele etmek için birleşmiş olan emperyalizm safhasındaki kapitalist dünya karşısında sosyalist dünyanın ve sosyalist işçi partilerinin birleşmesinin taraftarıdır. Türkiyenin bağımsızlığı üzerinde hassasız ve titiziz, her zamanki gücümüzle savunuyoruz. Ama elbetteki Türkiye işçi sınıfının sosyalist partisi olarak kapitalist ve emperyalist dünyaya karşı olan tavrımızla dünya işçi sınıfı hareketine karşı olan tavrımız eşit ve aynı olamaz. Sanıyorumki böylece arkadaşların değinmiş oldukları temel meseleler üzerinde görüşümüzü belirtmiş olduk.

Büyük bir umut ve sevinç içindeyim. Ben şahsen bu kongreyi görmekle bu partinin önündeki görevleri yeni değişme aşamasını başarıyla olacağına hiçbir kuşku olmadan tereddütsüz inanıyorum. Ve bu başarının Türkiye işçi sınıfının müttefiki sınıfların ve demokratik mücadele veren halkların mutlu yarınları için hepinizi içten sevgilerle selâmlarım...

SAİT ÇİLTAŞ

güçlü adımlara hazırlanıyoruz

Yazı Sait Çiltaş'ın 4. Olağan Büyük Kongredeki konuşmasından kısaltılarak hazırlanmıştır.

Partili kardeşlerim,

Partimiz TİP, burjuvazinin kol gezdiği bir sırada, işçi sınıfımızın ve yoksul emekçi halkımızın kurtuluş umuduyla kuruldu. Zor çalışmalardan zor dönemlerden geçerek, hâlâ büyük zorlukları sırtında taşıyarak bugün önemli bir kurultayın arefesine gelmiş bulunmaktadır. Bu kurultay, gerek burjuvazinin dıştan saldırılarını ve gerekse çeşitli kılıflar içinde partimiz saflarına sokulan, işçi sınıfının kurtuluşunu engellemek, burjuvaziye kalkan olmak için gelişen tüm çabaları mahkum etmek, yıkmak, ileriye açılan adımlarını atmak için kararlı bulunmaktadır.

Kardeşlerim, Türkiye tek başına bir ülke değildir. Türkiye dünya devrimci pratiği içinde ve onun bir parçası olarak kendi stratejisini ve savaş taktiğini ayarlıyacaktır. Hiç şüphesiz bu açıdan dünya devrimci hareketine bakmak, çağımızda ne olmaktadır, Türkiye'de ne olacaktır, bunların teşhisini doğru koymak lazımdır. Buradan da parti sorunlarına geçeceğiz.

Değerli kardeşlerim;

Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş ve milli kurtuluş dev-

rimleri çağıdır. Milli kurtuluş devrimleri çağımızın sosyalist devrimlerinden sonra yani tek ülkede sosyalist devrimin gerçekleşmesinden sonra bambaşka bir anlam kazanmış başarıya ulaşmıştır. Sosyalist devrim, tek ülkede gerçekleşip bir dünya sistemi haline geldikten sonra, kurtuluş savaşları kalıcı olmaya başlamış ve sosyalist iktidarlar perçinlenmiştir. Bunun bir anlamı vardır. Bunun anlamı şudur: Sosyalist dünya sistemi yani proleter devletler kurulmadan önce faşist kapitalist devletler bunu kanla boğuyorlardı, yok ediyorlardı. Ama dünya sosyalist sistemi kurulduktan sonra kapitalist dünyanın bunu başarma olanağı kalmamıştır. Çünkü onun karşısında bir sosyalist dünya sistemi ve dünya işçi sınıfının gücü dikilmiş bulunmaktadır. Onun için dünyada devrimci temel güç dünya sosyalist sistemi ve uluslararası proletaryadır. Kimki «proleter» lafazanlığı yapıp, proletaryanın öz gücünü ve onun dünyadaki sosyalist sistemini görmezlikten gelip burada gevezelik yaparsa, bir küçük burjuva kaypağıdır. O bir küçük burjuva kuyrukçusudur.

İşte kardeşlerim,

Proleter dünya devletlerinin öncülüğünde, yani dünya sosyalist sisteminin ve dünya uluslararası işçilerinin öncülüğünde kurtuluş savaşları ve bağımsızlık savaşları gerçekten kalıcı bir bağımsızlığa ulaşacak ve sosyalist dönüşümü tamamlayacaktır. Bunun başka bir garantisi yoktur.

Değerli kardeşlerim, dünya ölçüsünde temel güç böylece belirlendikten sonra Türkiyedeki devrimci güç kimdir? Buna karar vermek lazımdır.

Türkiye'de TEMEL DEVRİMCİ GÜÇ PROLETARYADIR.

Türkiye'de gerçekten devrimci güç, tarihin motoru bugün işçi sınıfımıdır yoksa küçük burjuvazi, köylülük müdür? Buna karar vereceğiz bu kongrede. Bu kongrede karar verip ona göre lafazanlıkların perdesini kaldırma imkanına kavuşacağız. Sınıf açısından bakılmazsa bu meseleler sınıfların gerçek yeri tayin edilmezse lafazanlıklar bazen tantanalı gözükür. Kardeşlerim, Türkiye işçi sınıfının 100 yılı aşkın bir tarihi vardır. Bunu niçin özetliyoruz. Çünkü, Türkiyede işçi sınıfı objektif olarak varmıdır. yokmudur tartışmaları bugüne kadar çok yapılmıştır. Proletaryanın

objektif varlığının veya yokluğunun münakaşasından, subjektif şartlarına kavuşup kavuşmadığına kadar bütün meseleler münakaşa edilmiştir. Acaba bakalım Türkiye işçi sınıfının tarihi ne gösteriyor. 1871 de işçi sınıfının kendi güçleri etrafında bir araya gelip toplandıklarını görüyoruz. 1872 yılında 600 kadar işçinin katıldığı Kasımpaşa Tersanesi grevi ve aynı yıl ortaya çıkan Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası işçilerinin grevi iki önemli işçi hareketidir. 23 yıllık duraklamadan sonra 1895 de Tophane Fabrikası işçileri Osmanlı Amele Cemiyetini kurmuşlardır. Bu kuruluş «Yıkıcı faaliyetler» yaptığı gerekçesiyle 1896 da kapatılmıştır. Bundan sonraki ilk hareket 1906 yılında Rejim idaresine karşı yapılmıştır. 1908 burjuva demokratik devrimi döneminde işçi hareketlerinde bir gelişme bir serpilme görülmüş, otuza yakın grev olmuştur. 1910 da Osmanlı Sosyalist Fırkası yine işçi sınıfının birliği ile kurulmuş, çok geçmeden kapatılmış bir partidir. Türkiyede bir sosyalist işçi hareketi geliştikten sonra hemen arkasından faşist bir uygulama kendisi göstermiştir. Ve nitekim o zamanda İttahat ve Terakkinin zulmü, faşist uygulamaları bu gelişen serpilen işçi hareketlerini kısa zamanda bastırabilmiştir. Bu durum giderek kurtuluş savaşı sırasına kadar böyle yürümüştür. Kurtuluş savaşı sırasında, yeniden hızlı bir uyanmaya; işçi ve emekçi sınıfların bir yandan emperyalist ülkelere karşı yurdun savunmasını yaparken, bir taraftan da Milli kurtuluşun kalıcı olabilmesi için örgütlenmek ve kendi sosyolojik gelişimlerini tamamlamak için çaba harcadıklarına şahit oluyoruz. İşte bunlardan birkaçı; Yeşil Ordu Cemiyeti, ve bu arada legal - illegal komünist partileri, Halk İştirakiyun Fırkası, ve kurtuluş savaşı dönemi sıralarında Kurtuluş, Aydınlık, Haftalık İşçi Gazetesi gibi yayınlarıyle işçi sınıfımız hem bağımsızlık savaşını hem de kendi sınıfsal savaşını damgalamak için gerekli çalışmalarını ve gerekli uğraşılarını vermiştir. Bu bizim işçi sınıfımızın tarihinde varolan şeylerdir. Değerli arkadaşlarım, başında da belirttim, bir hareketimizin gelişip serpilmesinin hemen arkasından bir faşist kapanma bir baskı ve giderek yine hareketi öldürmek yönünde atılmış adımlar atılmıştır. Nitekim 1925 den 1945 e kadar yeniden bir baskı, terör, faşist bir zulüm politikası uygulanmıştır. O zamanın burjuva hükümetlerinin bir uygulaması olarak bunu da işçi sınıfı tarihinde görüyoruz.

Değerli arkadaşlarım, 1945 den sonra çok partili bir dönem başlamış ve yine bir takım gelişmeler olmuştur. Ama 1952 yılından önce bir kanun çıkarılmak istenmiş, arkasından kanuna da lüzum gö-

rülmeden, sınıf esası üzerinden kurulan parti, dernek ve cemiyet gibi bütün kuruluşlar kapatılmıştır. Bu durum 27-Mayıs hareketine kadar böyle sürüp gitmiş, ama her açılış ve kapanışta daha bir gür doğuş, daha bir gelişme, daha bir canlılık kendisini takip etmiştir. 27 Mayıs hareketinden sonra, derhal, o yok saydıkları, objektif varlığından şüpheye düştükleri işçi sınıfı, 31 Aralık 1961 de İstanbul'da 200 bin kişilik Saraçhane mitingiyle cevap vermiştir.

1962 de 5000 yapı işçisi açlık yürüyüşü yapmış ve Ankara'da polisle yapılan çatışmada 500 işçi kardeşimiz tevkif edilmiştir. 1961-1963 arasında 10 dan fazla grev yapılmış, 1963 Ocak'da Kavel kablo fabrikasında bilinçli cesur diri bir işçi hareketi olmuştur. 1963-1966 arasında 83 tane grev olmuştur. 1965 yılında Zonguldak'da 6000 den fazla maden işçisi harekete geçmiş, siyasi eyleme geçmiş, gösteri yapmış ve iki tane işçi kardeşimiz polis ve asker kurşunlarıyle öldürülmüştür. Ne kadar acı ve gariptirki, bürokrasiyi askeri kapitalist devletin güçleri olarak kabul etmeyip ona bir bütün olarak, işçi-asker elele nutuklarıyla yardakçılık edenlerin neler yaptıklarını da gene görüyoruz.

Değerli arkadaşlarım, işçi sınıfının tarihine bakmak bize bugün Türkiye sosyalist hareketinin temel gücünün kim olacağı noktasında bir açıklık getirmesi içindi. TİP 1960 dan sonra 62 yılında sendikacı arkadaşlarımız tarafından İşçi Partisi olarak kurulmuştur. Sosyalist arkadaşların da katılmasıyle bilimsel sosyalist ilkeleri kendi programına alarak TİP işçi sınıfının örgütü olma yolundaki adaylığını ve kararlılığını kazanmış oluyor. Buradan, TİP'nin gelişmesine bakacağız ve öz örgüt nedir, nasıl olur, TİP öz örgüt müdür, değil midir gibi sorunlara geçeceğiz

Hiçbir yerde, dünyanın hiçbir memleketinde parti kurulur kurulmaz proletaryanın öz örgütüdür, değildir münakaşası aptalca yapılmamıştır. O parti gelişmesiyle, sosyalist ilkelere doğru gelişmeye açık bir parti midir değil midir, ona bakılır. Bu partinin çekirdeği işçi sınıfını temel güç olarak kabul etmeye açık bir parti midir, değil midir? Eğer öyleyse, lafazanlıklar yapılmaz, partiye sahip çıkılır. Partinin işçi sınıfının partisi olup, daha güçlü, bütün kitle hareketlerine kumanda eden tek siyasi öncü haline getirilmesi bir süreç içinde kazanılır. Bu da sosyalistlerin görevidir. Bu da partililerin görevidir. Bu görev bizleri beklemektedir. Hiç kimse bizi bu görevden alıkoyamaz.

TİP kurulduğu sırada partili arkadaşlarımızın önünde iki esas mesele vardı. Bir taraftan gelişip güçlenmek, derinliğine örgütlen-

mek ve gerek Türkiye işçi sınıfının öz örgütü haline gelmek mücadelesi, diğer taraftan da partiyi pusuda bekleyen güçlere teslim etmemek, korumak, direnmek, en ufak bir yanlışlığa hataya meydan vermemek mücadelesi. Bu sorumlu insanların tavrıydı. Bu ortaya çıkan 4 tane veledin başıbozuk hareketi değildi. Bu mutlaka işçi sınıfına karşı sorumluluk duyan dürüst, gerçek namuslu ve yiğit insanların tavrıydı. Bir macera aramak yoktu, tarihi bir sorumluluk vardı. Görevimiz onu gözümüzün bebeği gibi korumak, ama aynı zamanda ve mutlaka işçi sınıfının öz örgütü haline getirme savaşını bu süreç içinde tamamlamaktı.

Değerli arkadaşlarım, parti bu anlayış içinde gelişmeye doğru yön almış iken, kitleler üzerindeki meşruiyetini kurmuşken artık TİP'i kapatmanın mümkün olmadığını burjuvazi açıkça anlamıştır: TİP'i kapatacak güç tüm sosyalistlerin gövdesinin ve kellesinin üzerinden geçecektir. Böyle olmasına böyleydi ama, dünyanın biçbir yerinde sosyalist partilerin, gerçek devrimci partilerin, yani bilimsel sosyalist ilkelerin üzerine oturmuş partilerin kendi iç sapmalarıyla mücadele etmeden hedefe varmalarını da tarih yazmamıştır. Bunu bize dünya devrimci pratiği öğretmektedir.

Sosyalist bir usta partisi için der ki; «partimiz kendi içindeki sapmaların üstesinden gelerek bu duruma geldi ve çelikleşti ve devrimi gerçekleştirecek güce ulaştı» O halde kongremiz şunu saptamalıdır: Sapmalarla mücadele edilecektir. Sapmalarla mücadele bizi çelikleştirecektir. Bilinçleneceğiz, gücümüzü bir iyice belirleyeceğiz. Daha bundan üç ay beş ay önce düşmanlarımız, «TİP'liler kongrelerine sahip olacaklar mı olmayacaklar mı» zehabını yaratıyorlardı. Oysa bugün merdivenlerin başına kadar sosyalistler kanlarının son damlasına kadar bu kongreyi koruyorlar, koruyacaklardır. Geçmiş olsun burjuvaziye, yine aldandı. Dıştan saldırarak yıkamadığı partiyi içten yıkacağını sandı. İşte sizler bu kararlı tutumunuzla burjuvaziye karşı kesin bir cevap veriyorsunuz. Bu belki bir takım küçük burjuva ümitleri içinde olanları tatmin etmeyecektir. Fakat sosyalistleri yürekten tatmin edecektir. Biz gerçekten inanıyoruz ve güçlü durumdayız. Güçlü adımlara hazırlanıyoruz. Çekirdekleştik, çelikleştik kararlı adımları atmak üzereyiz. Bu kongre buna karar verecektir. Bunun için birlik, bunun için dayanışma! Bu sosyalist bir karar olacaktır. Bu dayanışmaya omuz katanlar 1970 yıl kongresinin sosyalist insanları olacaktır. Bu dayanışmaya omuz vermeyenler gerekçeleri ne olursa olsun, tarihi bir hata işleyecekler-

dir. Ve bu da Türkiyenin sosyalist tarihinde yer alacak birşey olacaktır.

Değerli arkadaşlarım, partimiz bu gelişme şartlarını izlerken başlıca iki tane sapma ile karşılaştı. Bu sapmalardan birisi Sosyal Demokrat bir sapma diyebileceğimiz, eylemsizlik, halk dalkavukluğu, pasifizm, popülizm gibi görünümleri ile proletaryanın en dinamik en öncü unsurlarını içinde toplayan militan parti anlayışına karşı çıkmış bir kitle partisi özlemiydi. Bir fukaralık edebiyatıyla, emperyalizmin sultasına girmiş kapitalist faşist çemberi kırmanın mümkün olacağını sanan, hayalci ve geçersiz bir yolu öneren sosyal demokrat bir sapmaydı. Onu partili kardeşlerimiz çok iyi bilirler. Onunla mücadelemiz az olmamıştır, mücadelemiz yoğun olmuştur. Sınıf mücadelesi yerine daha çok horlanma edebiyatı ile bütün kitlelerin, mübarek halkın birden bire vecde gelip, yerinden doğrulup bir güzel vuracağı sanılmıştı. Bu hiç şüphesiz bir sapma idi. Ve bu sapma, tabiî kendisini teorik ve eğitim çalışmaları alanında bilimsel sosyalizmin klasiklerine karşı düşmanlık şeklinde açığa vuruyordu. Teoriyi inkar ederek, onun bir aydın gevezeliği olduğunu iddia ediyordu.

Kardeşlerim, işçi kardeşlerim, aydın kardeşlerim, devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz. Her kim ki teoriyi küçümsüyorsa, her kim ki bunun bilim olmasını, bilimsel çalışmalarla at başı yürümesini, pratikle kucaklaşmasını bize önermiyorsa, onu herhalde biz, sosyalizmin önüne dikilmiş bir engel olarak niteliyeceğiz. Biz işçi sınıfının, proletaryanın en militan unsurlarından oluşan öncü partinin katar ve kılavuzluğu önünde kitleleri sürükleyen işçi sınıfının devrimci gücüyle bütünleştiren bir parti anlayışını benimseyen insanlarız. Ve buna en kısa zamanda yönelmek durumundayız.

Değerli arkadaşlarım; diğer bir sapma da yine küçük burjuva kaynaklı bir sapmaydı, yani oradan beslenerek giden, köylülük ve küçük burjuva temeli üzerinde yükselen bir sapmaydı. Bunun adı Milli Demokratik Devrim hareketidir. Vakıa MDD sosyalistler arasında ve sosyalist literatürde yeri olmuş bir şeydir, havadan icadedilmiş bir şey değildir. Ama bunun Türkiye'deki platformuna bakacağız oradan ve arkadaşlarımızı teşhis edeceğiz ve öyle sergileyeceğiz, açığa çıkaracağız.

Partimiz TİP, daha doğarken, bazı küçük burjuva çevrelerden el altından, kaş altından, göz altından, tavsiye ile, telmihle bir takım itirazlar, bir takım öneriler şeklinde çeşitli eleştirilere hedef olmuştur. Bunun ilk belirtileri YÖN dergisi ile başlar.

Gerçekten küçük burjuvazinin bence en namuslu temsilcileri, küçük burjuva hareketin memleketçilik kalkınma yöntemi ile ortaya çıkan asker-sivil-aydın kanadın sözcülüğünü yapan en namuslu ağız olarak Doğan Avcıoğlu'nu belirlemek isterim. Buradan Milliyetçi -memleketçi-kalkınmacı küçük burjuvazinin yayın organı olan YÖN'-den başlayıp partimize karşı gelişen hareket daha sonraları, Marksist bir kılıf, marksist bir cilayla ve devrimci kahraman tavırlarla kendisini TİP saflarına ve sosyalist harekete musallat duruma getirdi.

TİP'e ve sosyalizme karşı yükselen tepkiler, YÖN'den sonra, Türk Solu adıyla çıkarılan bir başka dergıae ifade edilmiştir. Şimdi belki zahmet ettiniz okudunuz, belki canınız sıkıldı hiç okumadınız ben bu arkadaşların yayınlarından bazı incileri vererek kimliklerini biraz daha açığa çıkarmaya çalışacağım. TİP'i gözden düşürmek için işçi sınıfının siyasal örgütünün kurulamıyacağını iddia etmiştir (T.S.6. s. 19.) ve Türkiye'de değil bir sosyalist parti, ilerici bir küçük burjuva partisinin bile bulunmadığını söylemişlerdir (M.D.D. broşürü s. 14, Aydınlık s. 15 s. 169.) Beylerle bundan bir buçuk yıl önce bu Ankara salonlarında, Çankaya kongrelerinde; biz bunun mücadelesini veriyorduk. Daha sonra gittiler, dolaştılar, geldiler ondan sonra her hal ve şartta Türkiye'de işçi sınıfının partisi kurulabilir dediler. Şimdi bu nedir? Bazı arkadaşlar «iyi ya ne istiyorsunuz, giderek yanlışları atıyorlar.» dediler. Bu arkadaşlarıma hatırlatmak isterim. Böyle şaşkınların arkasında gezmekte sosyalistlerin hiçbir menfaati yoktur, kazanacakları hiçbir şey yoktur. Bu kararsız unsurun yarın ne söyliyeceği, ne söylemiyeceğini kimse bilemez. Dün onu söylemiş, yarın da bunu söylemiş.

Şimdi bu partinin delegeliklerini falan istiyorlar, partide delege olmak istiyorlar. Kongrelerine bizi alın diyorlar, biz buna geldik diyorlar, biz partiliyiz filan diyorlar. Bu nasıl particiliktir arkadaşlar? 1969 seçimlerinde bağımsız adayları bu arkadaşlar çıkarmışlardır. Ve TİP'nin kazanmış olduğu bütün mevzileri geriletmek, burjuvazi karşısında küçük düşürmek; kitlelerden ve işçi sınıfından soğutmak için bağımsız adayları desteklemiş ve şimdi de utanmadan TİP'nin kongre ve kurultaylarına gelmişlerdir. «Bu partide iş yoktur, ben buna oy vermiyorum, bağımsız aday çıkarıyorum» dedikten sonra ben bu partinin kongresine gelmem. Bu asgari bir burjuva namusudur. Bunlar ondan da yoksundurlar.

Türkiye sosyalist hareketi, işçi sınıfı, yoksul köylüler ve ezilen milliyetler halklarının tek bir devrimci dalga halinde birleşip

emperyalizme ve onun tabanı olan kapitalizme vurduğu noktada başarıya ulaşacaktır. Ve bunun unsurlarının doğru olarak belirlenmiş olması lazımdır. Başka ülkelerin devrimci pratiğinde de ortaya çıkan halklar meselesinin, ciddi bir şekilde, namusluca, ard düşüncesiz her türlü küçük burjuva milliyetçiliği kalıntılarından arınmış bir biçimde, ve Marksistçe ele almak şarttır. Halklar yeryüzünde sadece işçi sınıfına güvenmiştir, işçi sınıfının sosyalist partilerine güvenmiştir ve dünyanın devrimci pratiğide bunu göstermiştir. Onların tek dostu odur, o dosttan başkasını dost diye önermek, başka bir düşmanın düşmanca taktiğidir.

Proletaryanın ve halkların kurtuluşunu sağlayacak olan tek şey işçi sınıfının partisi yani siyasî örgütüdür. Bütün sorunların tek çözüm yolu, belli niteliklere uygun bir örgütü oluşturmak o örgütü yaratmaktır. Eğer sosyalistler olarak böyle bir örgütü yaratmak çabasına girmezsek, böyle bir örgüt anlayışını kafamızda belirlemez ve onun gereğini yerine getirmezsek, bu söylediklerimiz de maalesef bir hoş seda kalır. Onun için, bunun üzerinde bütün bu konuşmalardan sonra, ciddiyetle kafamızı yormalı ve buna bir çözüm getirmeliyiz.

Eğer işçi sınıfı partisi, işçi sınıfının en militan, en bilinçli, en diri unsurlarından oluşmuyor, o parti fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmiyor, bir takım unsurlara, güçlere, **komitelere** dayanmıyor, işçi sınıfının hareketini kesinlikle kontrol edebilir bir güce gelemiyorsa, o partinin bu dediğimiz görevleri başarma imkan ve olanağı yoktur. Biz, 16 haziran olaylarında burjuvazinin kurduğu pis barajları aşıp geçen; küçük burjuva devrimcilerinin de kafasının üstünden aşarak varlığını fiilen isbat etmiş olan o işçi sınıfını kendi partisine kazanmıyorsak bu yolda kararlı adımlar atmak olanağımız yoktur. Bunu böylece belirlemek gerek.

Bu konuda önümüzdeki pratik durum şudur. Bugün TÜRK-İŞ kesiminde, iktidarın ve bütünleştiği emperyalizmin denetiminde sendikal hareket vardır. Bu sendikal hareketi aşıp geçmek işçi sınıfı militanlarına ulaşmak, fabrika birimleri içerisinde yuvalanmak bu sosyalist partinin görevleri arasındadır.

Bunun yanısıra TÜRK-İŞ'in emperyalist ülkelerin desteğinde olan burjuvazi ile bütünleşme eğilimlerinin karşısında, bir de devrimci işçi potansiyelini onun karşısına diken DİSK gerçeği vardır. DİSK diye bir vaka vardır. DİSK bu hareketin içinde, partimizin gelişmesi olanaklarını açtığı ve bundan sonra açacağı ölçüde ve devrimci hareket içerisinde, önemli bir tarihi görevi yerine getirecektir.

Ve bunu gerçekleştirmek için, biz Türkiye İşçi Partililer bu arkadaşlarınızla işçi sınıfına birlikte ulaşabilmenin yollarını, birlikte, en dürüst bir şekilde arayıp bulmak ve mutlaka bunu başarmak durumundayız.

Mümkündür ki, bizim fabrikalara girmemizi engelleyecek sendikalar olacaktır. TÜRK-İŞ'in geniş çapta sendikal tutumu ve durumu budur. Ama biz, bu sarı sendikalar barajını aşarak işçi sınıfına gitmek, bu ağları da kıracak sosyalist militanlar olmak durumuna gireceğiz.

Üyelik sorunu partimizde önemli bir şeydir. Partimizin son sapmalar içine girmesinin önemli sebeplerinden bir tanesi de onun üye yapısıdır. Elbette uygun bir örgütlenme biçimine, uygun bir üyelik durumuna geçmezsek, bu, önümüze handikaplar getirecektir, küçük burjuva kıpırdanmalarını ve sapmalarını başımıza bela edecektir. Buna şöyle cevap verebiliriz; işçi kökenli üyelerin mutlaka bilinç düzeylerinin yükseltilip parti kademelerine ve parti görevlerine daha etkin bir şekilde getirilmesi lazımdır. Ve üyelik, seçimlerde sandık başlarında, sandık gözetmecisi veya oy denetleyicisi olmaktan mutlaka çıkarılmalıdır. Her parti üyesi aynı zamanda bir komitede görevli, bir parti birimi içinde görevli, bir teşkilat içinde görevli aktif üye olmak durumundadır. Ancak böyle olduğu takdirde kalkan ellerin, partinin kaderi hakkında, sosyalist hareketin kaderi hakkında verilen oyların bir geçerliği olabilir. Sosyalist mücadele ancak o zaman sonuca ulaşır. Ama öbür türlü mücadeleler, öbür türlü şeyler, partimizi sapmalardan korumayacağı gibi, tersine saptırma eğilimlerine götürür. Ve bunun dışında, Türkiye işçi sınıfının görüş açısını benimsemiş, onunla bütünleşmiş, onun disiplininde çalışmayı kabullenmiş ve fiilen çalışan sosyalist aydınlar da işçi kardeşleriyle birlikte bu devrimci hedefe omuz omuza gidecektir. Aydınlar işçi kardeşlerine yardım edeceklerdir. Onlara bilinç götüreceklerdir ve onlardan da birşeyler öğreneceklerdir. Teoride ve pratikte beraber bir oluşumla parti gövdesi meydana gelecektir. Bu, aydın ve işçinin sosyalist partinin kaderi için kurduğu kesin bir kaynaşmadır. Bu böyle olmazsa öbür türlüsü başarılamaz. Değerli arkadaşlarım, aydınlar bilimin taşıyıcısıdır. Ama bu bilimin taşıyıcılığını bir bilinç altında kendi saflarında döğüşen işçi kardeşlerine götüreceklerdir. Ama bu bilimsel bir ukalalık değildir, tepeden nutuk atmak değildir, sen bunu bilmezsin demek değildir. Diz dize verip, kafa kafaya verip eylem içinde, komitelerde, parti çalışmalarında, mitinglerde dürüstçe biribiriyle kaynaşıp

bilinç aktarma meselesidir. Onun için işçiler bundan çok şey kazanacaktır. Zafer işçi sınıfın zaferi olacaktır. Aydınlar bundan çok şey kazanacaktır, yüreklerinde, kafalarındaki, sınıfın başarısını göreceklerdir. Ve dünyanın ve Türkiye'nin ve tüm sömürülen halkların yüzü gülecektir. Bu böylesine önemli bir savaştır ve böylesine önemli bir görevdir, gerek aydınlar için gerekse işçi militanlarımız için.

Değerli arkadaşlarım, partimizin yürüyebilmesi için örgüt meselesinde önemli olan bir sorun da mali sorundur. Şurada konuşmamız, kongremizi yapmamız, şu gördüğünüz kağıdı dahi kullanabilmemiz bir mali olanak meselesidir. Bizler eğer bu sorunu çözemezsek birçok görevin üstesinden bu yüzden gelememiş olacağız. Partili arkadaşlarımın, partili kardeşlerimin sosyalizmin zaferi için kurultayı izleyen arkadaşların mutlaka bu sorun için kafalarını enine boyuna yormaları gerekmektedir. Siz yapabileceğiniz her hususu, işçi sınıfının kurtuluşu, Türkiyemizin kurtuluşu ve bütün sömürülen, ezilen halk tabakalarının kurtuluşu için verdiğinizi unutmıyacaksınız. Bunu bir görev olarak yerine getireceksiniz. Çünkü, siz belli bir ölçüde yardım ederken bir takım insanlar ölmektedir. Bu kavgada canını verenler vardır. Akan kanlar vardır. Bu kanların yanında verilen üç kuruşların herhalde birşey ifade etmemesi lazımdır. Bu anlayışı mutlaka pekiştirmeliyiz ve partimize gerekli olan desteği bu yönde sağlamalıyız ve partimiz bununla profesyonel kadrolar çalıştırmalıdır. Halk içinde ajitatörler propagandistler, parti örgütleyicilerini çalıştırmalıdır. Bunu başaramıyorsak dört tane yöneticinin sırtına verdiğimiz şey elbetteki sadece bir genelge yazmak olacaktır. Seçim hazırlıklarınızı yapın denecektir, parti kongrelerinizi yapın denecektir. Bunlar kadroları seferber etmekle, kadro çalıştırmakla olur. Onun için mutlaka partimizde militan profesyonel kadroların kurmalı ve gerçekleştirmeliyiz.

Son olarak TİP'in bu önemli kurultayının mutlaka tüm sapmaları mahkum etmiş, birliğini sağlamış, sosyalist ilkeler etrafında kenetlenmiş ve güç bulmuş olarak çıkması dileğiyle yaşasın sosyalistlerin mücadelesi! Yaşasın işçi sınıfımız! Yaşasın sosyalizm için mücadele eden devrimci, yürekli yiğit kardeşlerim! Hepinizi saygı ile selamlarım!

ŞABAN ERİK

bundan öte

«Parti olarak, bizim enbüyük gücümüz toplumsal gelişim kanunlarının bizden yana olmasıdır. Bilelim ki, bu kudrete sahip bir parti olarak yenemeyeceğimiz güçlük yoktur.»

Partimizin 4. Büyük Kongresi yapıldı. Artık her türlü karamsarlığı ve tutarsız çekişmeleri bir yana bırakıp dört elle işe sarılmalıyız. Partinin toparlanması ve etkin bir güç haline getirilmesi hepimiz için baş sorun olmalıdır. Bilindiği gibi, devrimci hareket için devrimci bir partinin varlığı kesin şarttır. Çünkü, devrim, halk gücüyle yapılacak olan bir iştir. Devrimci parti ise, halk gücünü harekete getiren ve halk gücünü daima ayakta tutan bir örgüt demektir.

Partimiz, bilinen sebepler yüzünden, uzunca süren bir çalkantı dönemi geçirmiştir. Bu çalkantının şiddeti içinde partinin batacağını sananlar ve iddia edenler olmuştur. Son duruma göre, cesaretini ve mücadele gücünü yitirmeyen arkadaşlar sayesinde, parti bu dönemi atlatmıştır.

Buna böylece işaret ettikten sonra, şimdiye kadar tesbit edilen veya ileri sürülen hususlar üzerinde kısaca durmakta, ilerisi için, fayda vardır.

Yeni bir çalışma dönemine girmiş bulunuyoruz. Partililer olarak kendimizi bu yeni dönemin icaplarına göre ayarlamalıyız. Atlattığımız buhranlı günlerde açıkça gördük ki, genellikle, zorluklar ve engeller karşısında hemen yılgınlığa düşen arkadaşlar vardır. Oysa, çok iyi bilindiği gibi, sosyalist mücadelede zorlukları ve engelleri yenmek için tükenmez gayretler göstermek şarttır. Ayrıca, partili, partinin her halinde partilidir. İyi giden işlere karışmak ve iyi günlerde ortada olmak, ama ters giden işlere sırt çevirmek ve zor günlerde ortadan kaybolmak bir partili için asla uygun düşmez.

Şimdiye kadar işlenen hatalardan gerekli dersleri çıkarmak ve yapılmış olan doğru uyarılardan yararlanmak suretiyle, partiye bir çeki düzen vermek lüzumu vardır.

Partili arkadaşların halihazırdaki bilinç seviyelerini, pratikte iş görme yeteneklerini, insani ilişkiler kurmaktaki hünerlerini yükseltmek gereklidir. Partililer ve sempatizanlar olarak, aramızdaki sevgi ve saygıyı yeniden ve sağlam temeller üzerine kurmak zaruridir. Bundan da öte, canbağı kurmak zaruridir.

Sosyalist davayı, halk kitlelerine ve özellikle işçi sınıfına sardırmak, giderek, işçileri sosyalizmin şaşmaz ve bükülmez bilinçli öncüleri haline getirmek temel görevimizdir. Bunun için işçi sınıfına siyasi bilinç vermek ve bilinçlenmiş işçileri birer militan olarak parti saflarına kazanmak şarttır. Bilindiği gibi, Devrimci Sendikalar, yürüttükleri dürüst ve güçlü mücadelelerle, son zamanlarda büyük gelişmeler kaydetmişlerdir. Bu gelişmenin, yer yer, bütün sendikal alanı kaplayacağına şüphe yoktur. Bu itibarla, Devrimci Sendikalar yöneticileri arkadaşlarımızın tarihi sorumlulukları doğrultusunda gösterecekleri gayretler, partimizin bu yöndeki çabalarına büyük katkılar sağlayacaktır. Tabii, partinin de Devrimci Sendikalara kalkısı büyük olacaktır.

Partili aydınların pratik parti çalışmalarına girmelerini sağlamak, giderek, partili işçi ve emekçilerle aydınlar arasında kaynaşmayı pekleştirmek de ele alınması gereken meselelerdendir.

Bütün tersliklere rağmen partimiz, iç dinamizminin verdiği itici güçle, sosyalist mücadelede yeni boyutlara erişmiştir. Bu, bir gerçektir. Bundan öte parti çalışmalarını daha üstün bir aşamada sürdürebilmek için, bütün partililer ve sempatizanlar olarak daha üstün gayretler göstermek zorundayız. Bu itibarla, bazı arkadaşlarımızın partiye karşı olan tutumlarını, devrimcilik sorumluluğu içinde, yeniden gözden geçireceklerini ciddiyetle ummaktayım.

Atlattığımız büyük kaynaşma içinde, elde olmıyarak, yersiz ve gereksiz kırgınlıklar yaratılmış olabilir. Ama bütün bunlar, nihayet

partinin seâmete ulaştırılması gayretlerine ve o andaki zor şartların yarattığı durumlara bağlanmalıdır.

Bu arada bir mesele çok söylendi: «Sosyalist hareket için önce daha yeterli bir ortam yaratmak gerekir; bu olmadan iş olmaz.» Önemle işaret etmek isterim ki, aslında, hepimizin suçlanacağı bir mesele varsa, bu, ilkin elverişsiz bir ortamda sosyalist harekete girişmek değil, bir ölçüde elverişli olan ortamı sosyalist hareket doğrultusunda gereğince ve yerince kullanamayışımızdır.

Gençlerin devrimci heyecanına ve ataklığına saygı duymamak elde değildir. Ancak, devrimcilik ne yaptığını bilmektir. Genç arkadaşlar, devrimcilikte, sırf heyecanlarına ve tez canlılıklarına kapılarak, yaptıkları işin altından ne çıkacağını hesaplamadan, tuttukları yolun nereye varacağını düşünmeden iş yapmak hakkına sahip değildirler. Devrimcilikte gözükapalı iş yapmak yoktur. Büyük hatalar işlendi. Bazı öğrenciler, devrimci planda, kendilerini asıl kuvvet zannettiler. Oysa, bilindiği gibi, devrimci hareketin ana kuvveti işçi sınıfı ve onun öncü nüfrezesi Partidir.

Ve, kendini partiye uydurmayan bütün ilerici atılımlar yozlaşmağa ve zaman içinde erimeğe mahkûmdur.

Eleştiri.

Evet, mutlaka eleştiri. Ancak, eleştiride iyi niyet şarttır. Sonra, eleştiri, her halde doğruları arayan, doğruları gösteren yönde olmalıdır. Yerinde uyarılar ve sağlam öneriler nereden ve kimden gelirse gelsin kabul. Ayrıca, eleştiri, birbirimizi düşünce ve eylem alanında daha etkin hale getirmek içindir. Kin kusmak, düşmanlıklar yaratmak için yapılan işler eleştiri değildir.

Özeleştiri.

Evet, mutlaka özeleştiri. Kendimizi gözetmek ve hatalardan kurtarmak için bu elzemdir. Ancak, bunu yerince ve gereğince yapmak icap eder. Özeleştiriyi ille de günah çıkartır gibi yapmak şart değildir. İnsanın kendi kendini sessizce kontrol etmesi ve kusurlardan sıyrılması veya kurullarda ceryan eden görüşmelerden veya genel olanda esen havadan uyanması ve durumunu düzeltmesi de özeleştiridir. Bununla, elbette, insan hiçbir zaman ortaya çıkıp da kusurlarını açıkça ortaya döküp gidişini düzeltmemeli demek istemiyorum.

Teorik tartışma.

Evet, teorik tartışma. Teorik tartışma devrimci düşüncenin yoğu-

rulması demektir. Ama bu, sağlam esaslar içinde ve belli bir seviyede olmalıdır. Sonu bir yere varmayan boş çekişmeler için veya lâf pazarında kendimizi göstermek için veya kişileri tu-kaka etmek için tartışma yapmak sosyalist kişilerin harcı değildir. Ayrıca, teorik tartışmalarda devrimci partinin yıkılmasına gayret edilmez. Bir de şu var ki, devrimcilikte, boş hayaller üzerine teori kurulmaz ve bunun münakaşası yapılmaz. Devrimcilik, hayal kurmak değil, sosyalizm'in temel kuralları üzerinde somut şartların değerlendirilmesine dayanan bir hareket hattı içinde, halk kurtuluşu davasına hizmet etmektir. Sonra, teorik tartışma, her önüne gelenin her aklına eseni söylemesi de değildir.

Hepimiz biliyoruz ki, bütün bunlar yapıldı. Korkarım daha da yapılacaktır. Ancak, bize düşen şey boş yaygaralara kulak kabartmamaktır. Ve hele boş yaygaralar içinde kaynayıp gitmemektir. Tabii bu, her söylenene kulak tıkansın demek değildir. Tekrarlıyorum: tartışmalar zorunludur. Ne var ki, teorik tartışmalar; devrimci görüşleri ve düşünceleri derinleştirmek ve giderek eylemi geliştirmek içindir. Yoksa, devrimci düşünceyi, devrimci hareketi köreltmek ve eritmek için değildir.

Partinin hareketsizlikle suçlanmasında gerçek payı vardır. Buna bir ölçüde Türkiyenin şartlandırılmış ortamı içinde partiyi kollamak kaygısı ve bir ölçüde de yine buna bağlı olarak gelişen şartlara ayak uydurulamayışı sebep olmuştur. Bu, kabul.

Kendimizi körlemesine hareketlere vurmamak kaydıyla, pasifizme kadar uzanan ihtiyatlılıktan çıkmak gereklidir. Esasen, bu husus, bütün partililerce çoktan kabul edilmiştir.

Bundan öte partiyi istim üstünde tutmak şarttır. Vaktinde ve yerinde uyarılarla partiyi gözetmek de şarttır. Ancak, bunu yaparken partiye saygılı olmak gereği unutulmamalıdır. Partinin kusurları, geçtiğimiz acı günlerde görüldüğü gibi, partiye yapılan düşmanca saldırılarla giderilmez.

Bunun yanısıra, partililer olarak, kendi kişisel hatalarımızı da görüp gözetmesini ve bunları gidermesini bilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Çünkü bizim hatalarımız partiye yansımaktadır.

Partinin tutulduğu çalkantı karşısında kenara çekilip gidişatı seyreden arkadaşlarımız vardır. Beklenmedik olayların yarattığı türlü sebeplerle bir süre için bu olabilir. Ama bunun hep böyle devam etmesi

doğru değildir. Bu durumdaki arkadaşlarımızı kırmak için değil, kendilerini harekete getirmek için söylüyorum: Bunun uzayıp gitmesi, neticede, kayıtsızlığa dönüşür. Devrimci kişilerin devrimci hareketin politik örgütüne karşı kayıtsız kalmağa hakları yoktur.

Bu tutumdaki arkadaşların sorumluluklarını hatırlamalarını isterim. Herhalde devrimci bir parti, devrimci kişilerden hizmet dilenmemelidir. Unutmamak gerekir ki, bir ülkede sosyalist partinin durmu, o ülke sosyalistlerinin seviyesini gösterir.

Parti fikri parti saygısı, parti hizmeti olmadan sosyalist hareket yürümez.

Sosyalist mücadelede kendimizi ne görürsek görelim, gerçekte, her birimiz sosyalist partinin gelişmesine olan gayret ve katkımız ölçüsünde sosyalistiz.

Partinin geçirdiği ağır sarsıntılar bazı arkadaşlarda partinin geleceği için umutsuzluklar yaratmıştır. Devrimci kişilerin devrimci hareket için umutsuzluğa düşmeleri şaşırtıcıdır. Devrimci kişi, her türlü şartlar içinde devrimci hareket için umutlarını muhafaza etmek ve hatta bundan da öte umut yaratmak durumundadır. Ama gerçeği görelim: keyfiyet budur.

Maamafih, bütün büyük dâvaların ilk dönemlerinde zaman zaman umutsuzluklara düşmeler olmuştur. Bu umutsuz zamanlarda iş görmek direnç sahibi arkadaşlara düşer.

Bu itibarla, partililer olarak hep birlikte, yoğün bir şekilde çalışmağa giderek her türlü umutsuzlukları, zorlukları ve terslikleri yenmeğe mecburuz.

Parti olarak bizim en büyük gücümüz, toplumsal gelişim kanunlarının bizden yana olmasıdır. Bilelim ki, bu kudrete sahip bir parti olarak yenemeyeceğimiz güçlük yoktur.

YALÇIN KÜÇÜK

kongrenin özelliği

«Ateş olan yerde duman olmaz.»

Dördüncü büyük kongre Türkiye İşçi Partisinin tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Bu kongre ile geçmiş yılların niceliksel birikimi niteliksel bir değişim özelliği kazanmaktadır.

Suyun yüz dereceye kadar ısıtıldıktan sonra buhara çevrilmesi niceliksel bir birikimin niteliksel bir dönüşüm göstermesine örnektir. Yüz dereceden sonra buharlaşan su, yüz dreceden önceki suyun hem devamıdır ve hem de ondan farklıdır. Dördüncü kongreden sonraki İşçi Partisi, hem kendisinin devamıdır, fakat hem de yeni koşulların işçi partisi olma eğilimini taşımaktadır. Kongreyi izleyip de bu kanıya ulaşamamanın olanağı yoktur. Bu kanıya ulaşamayanlar, her ne hal ile olursa olsun, Türkiye'de bir İşçi Partisi olabileceğine inanmayanlar, inanmak istemeyenlerdir.

Böyleleri, kongrenin bir «anti-MDD» kongresi olarak geçtiğini düşüneceklerdir. Kongrenin MDD'ye hücum ile geçtiğini söyleyeceklerdir. Kendilerini, kongrenin hiç bir yenilik getirmediğine inandırmağa çalışacaklardır. Böylelerine, artık, söylenecek bir şey yok.

Kongrenin en belirgin iki özelliği var. Bu iki özellik de konuşmalardan, önerilerden ve karar tasarılarından bağımsız. Bunlardan birincisi, büyük sanayi proletaryasının kongreye sahip çıkma-

sıdır. Kongrenin savunmasını üzerine almasıdır. Bunu, öğrenci kesiminden gelen diğer görevlilerle birlikte titizlikle yapmasıdır. Bu titizliktir ki, kongre öncesinde türlü tehditler savuran MDD'ci saldırganları kongre sahasına bile yaklaştırmamıştır.

Kongrenin ikinci belirgin özelliği, uluslararasıcı bir içerik taşımasıdır. Gerek delegelerin ve gerekse dinleyicilerin en çok heyecanlandıkları, en çok alkışladıkları söz, dünya proletaryası sözü olmuştur. Delegelerden hiç birisi, bir çok tatlısu ilericisinin yaptığı gibi, bırakınız batı proletaryasının «satılmışlığını» ispatlamayı, dünya proletaryasının devrimci gücü konusunda kuşku anlamına gelebilecek bir tek cümle bile söylememiştir. Kongre gerek dünya proletaryasının devrimciliği ve gerekse uluslararası sosyalist sistemin gücü konusunda büyük bir sorumluluk ve inanmışlık örneği vermiştir. Kongre de sayıları beş-altıyı geçmeden MDD kuyruğunun, Başkan Mao'nun adını kullanarak yapmağa çalıştığı provakasyon denemelerine, Kars delegesi ve şimdiki genel sekreterin verdiği cevap, «bütün bunlar bizim Başkan Mao'ya olan saygımızı azaltmayacak» olmuştur.

En iyi öğretici, eylemdir. En doğru öğretici, örgüt içindeki disiplinli eylemdir. Kongrede kürt sorunu konusunda ulaşılan aşama, bu ilkenin canlı bir delili olsa gerekir. Kürt sorunu ile ciddi bir biçimle ilgilenmek, Türkiye İşçi Partisine uluslararası bir içerik kazandıran en önemli etkenler arasında yer alır.

Kongre bir dönüm noktası özelliğini taşır, bu eğilimi içerir. Bundan sonraki görev, bu içeriği somuta dönüştürmek, bu eğilimi gerçekleştirmektir.

Şimdiye dek, birçokları için, geçerli değerlendirme ölçütü «ateş olmayan yerden duman çıkmaz» olmuştur. Bu, dumanın olduğu yerde, ateşin olduğunu var saymaktır. Bunun somutdaki görünümü, düzenle çelişkiye düşen, düzene karşı düşen her eyleme, her kıpırdanışa bir sosyalist öz izafe etmektir. Sosyalist harekete ve de sosyalist örgüte, bu her türlü kıpırdanış ve eylemi içinde barındıracak bir yapı kazandırma eğilimleri, gerek olayların dinamiği ve gerekse bilinçli çalışma sonucunda mağlup edilmiştir.

Dördüncü kongreden sonraki değerlendirme ölçütünün **«ateş olan yerde duman olmaz»** biçiminde değişeceği anlaşılmaktadır. Gerçekten de ateş olan yerde duman olmaz. Duman ancak iyi yan-

mayan, iyi tutuşmamış ateşten çıkar. Fakat artık bütün ocaklardaki ateşler iyice tutuşmuştur. Kongre bu gelişmeyi değerlendirmiştir, ve bundan sonra öncelikle tutuşmuş ocaklara gitmeyi ve ocaklar arası kenetlenmeyi sağlamayı görev saymıştır. Büyük sanayi proletaryasının yoğun olduğu yerlere ağırlık verme ve her parti üyesinin bir komite de çalışması ilkesinin anlamı budur.

Anti-Dühring olmasaydı, şimdi Dühring adında birinin yaşadığını, belki Dühring'in torunlarından başka, kimse bilemeyecekti. Felsefenin Sefaleti yazılmamış olsaydı, Sefaletin Felsefesi adlı bir kitabın yazılmış olduğunu belki sadece antika düşünce meraklıları hatırlayabilecekti. Potemkin denizcileri olmasa idi çarlık donanmasında Potemkin adlı bir muhribin olduğu sadece donanma arşivlerinde yazılı kalacaktı. Devrimci tarihte birçok şey, zıddını yarattığı için hatırlanmaktadır. Türkiye devrimci pratiği de böyle bir özellik kazanmıştır. Artık Kavel, Sungurlar, Otosan, Profilo gibi kelimelerin ayrı bir anlamı var. Halk diline yabancı bu kelimelerin, Türkiye halkları için somut bir anlamı var: Bunlar, devrim ateşinin yandığı ocaklardır. Bu kelimelerden hatırlanacak, sadece, bu isimler altında toplanmış devrimci işçiler olacaktır.

Türkiye'de montaj sanayiini eleştiren iktisatçılar, bu tip fabrikaları kastederek, Türkiye endüstrisinin «bacasız» endüstri olduğunu söylerler. Doğrudur. Bu fabrikalardan duman çıkmaz. Fakat bu, buralarda üretici ve devrimci güçlerin biriktiğini görmezlikten gelmek için yeterli değildir. Zaten, bu, gerçeklere de uymaz. Devrimci güç kendini göstermektedir.

Kapitalizmin gelişme kanunu, eşit olmayan büyüme kanunudur. Uluslar-arası bir sistem olan kapitalizm her yerde ve her kesimde aynı gelişmeyi göstermez. Bu, bir ülke için de doğrudur. Gelişme bazı yerlerde yoğunlaşır. Bu durumda öncü görev kapitalizmin yoğunlaştığı bölgelerin işçilerinde toplanır: **«Açıktır ki, büyük endüstri bir ülkenin bütün yörelerinde aynı gelişme düzeyine ulaşmaz. Fakat bu proletaryanın sınıf hareketini geciktirmez, çünkü büyük endüstrinin yarattığı proletarya bu hareketin liderliğini üzerine alır ve bütün kütleyi kendisi ile beraber götürür; çünkü büyük endüstri tarafından dışta bırakılan işçiler, yine büyük endüstri tarafından, büyük endüstride olandan çok daha kötü bir duruma konur.»** (K. Marks-F. Engels: Alman ideolojisi, s. 77-78)

Büyük endüstri işgücünü toplumsallaştırır. İşgücünün, kapi-

talist aşama içinde toplumsallaşması (Sosyalizasyonu) Marks ve Lenin'in devrimci pratik için önemle geliştirdikleri bir kategoridir. Başlıca iki ögeye sahiptir: Birincisi, işgücünün, üretimin büyük ölçeklerde toplanmasıdır. İkincisi, üretim birimleri arasında maddi bağların kurulmasıdır. Başka bir deyişle üretim birimleri arasında meta alışverişinin önemli düzeylere ulaşmasıdır. Bu iki koşul, işçi sınıfında bütünlük bilincinin doğmasının maddi gerekleridir.

Sömürü insan oğlunun eski kaderidir. Fakat sömürülenlerde ve sömürenler de bütünlük kavramı ancak kapitalizmle ortaya çıkar ve kapitalizmle doruğuna ulaşır: «Burjuva toplumunda, örneğin, işçi salt öznel (sübjektif), nesnesi (objesi) olmayan bir biçimde var olur; fakat onun **karşısına dikilen** şey, şimdi, onun parçalayıp yemeğe çalıştığı ve onu parçalayıp yiyen **gerçek müşterek bütünlüktür.**» (K. Marks: Kapitalist öncesi ekonomik biçimler, s. 96. Altını çizen Marks)

Türkiye'de ki büyük endüstri toplumsallaşmanın birinci koşuluna sahip, ikinci koşulundan yoksundur. Bacasız endüstrinin kendi iç alış verişi stratejik olmaktan uzaktır. Endsütrinin ayrı ayrı birimlerinde üretimin duruşu, bütünün diğer birimlerini pek etkilememektedir. Bu, özellikle, alışların dış kaynaklı olmasından, endüstrinin montaj endüstrisi olmasından ve makina yapımı kesiminin yok oluşundan ileri gelmektedir.

Her üyenin bir komitede çalışması ilkesi, bu maddi yokluğu, organik bir kenetlenme ile gidermeyi amaçlamaktadır. Gelecek günlerde bu ilkenin uygulanmasında gösterilecek başarı, sosyalist devrimin ve de sosyalist devrimcilerin başarısını belirlemede çok etken bir role sahiptir.

Kuşkusuz, sadece buradaki başarı bütün başarı için yeterli sayılamaz. Arınmış örgütün bilinçli üyelerinin bütün ilerici kuruluş ve hareketlerin içine yayılması başarı için en az yukarıdaki ilke kadar gereklidir. Bu yan ve yandaş olmayan örgütler içinde çalışma sorunudur. Eski genel sekreter, şimdiki genel başkan kongredeki konuşmasında bu soruna açıklık getirmiştir: Her üye, içinde bulunduğu yan ve yandaş olmayan örgütü, bu örgütlerin bağımsızlığını ortadan kaldırma eğilimi göstermeden, parti çizgisinde eylemlere çekmeğe çalışacaktır. Bu konuda hiç bir fırsatı değerlendirmekten geri kalmayacaktır. Her türlü platformu, bu platform ister meclis, ister gençlik kuruluşları ve de isterse emekçi yığın

eylemleri olsun bu amaçla değerlendirecektir. Eğer bunlar yapılamazsa işçi sınıfı öncülüğü sözü boşta kalır. Bu slogan somutda sadece işçi sınıfı eylemiyle sınırlı kalır. Bu ise, Türkiyenin bu günkü gelişmişlik düzeyinde sadece bir sol sapmadır.

Böyle kullanışlarda içinde bulunulacak eylemlerin sınıfsal özelliğini gözden kaçırmak en büyük tehlikedir. Dumanı duman olarak değerlendirmek zorunluluktur. Kongrede Hatay delegesi bu konuda son derece öğretici örnek getirmiştir. Üretici eylemleri adı altında, Dev-genç'li, içkili, «bağımsızlık» sözlü ve üçbinbeşyüz traktörlü Kırıkhan «eylemi»nden söz etmiştir. Tefeciye karşı ve tarım ürünlerinin fiyatlarının yükseltilmesini amaçlayan Kırıkhan eyleminin değerlendirmesini yapmıştır. Bu eylem kimi heyecanlandırmıştır, bilinmez, fakat tarım işçisini hiç etkilemediği somut bir gözlemdir. Çünkü, tarım işçisinin tefeci ile bir ilişkisi yoktur. Çünkü, tarım işçisinin tefeciden borç alma kapasitesi yoktur. Küçük çiftçinin bile. Tefeci, çokca zaman, orta ve hatta büyük çiftçinin sorunudur. Küçük çiftçiyi, taban fiyatları da pek o kadar ilgilendirmez. Çünkü, o. ürününü alivre olarak satar.

Yeni dönem bu çizgilerin gerçekleştirilmesi dönemidir. Bu dönem yaptığının doğruluğuna inanmış, gösterişten uzak sosyalistlerin dönemidir. Bunun için gerekli olan herşeyden önce sosyalist olmaktır. Eski Genel Başkan, kongreyi açış konuşmasında, «önce sosyalistim, sonra sendikacıyım» ilkesini getirdi. Bu doğru ilkenin genişletilmesi zorunludur. Her üye, her şeyden önce sosyalist olma durumundadır. Yarı-zaman (Partime) sosyalistliği geride kalmıştır. Sosyalist hareket içinde özel benlik koruma eğilimleri geride kalmaya mahkûmdur. Her türlü bundçuluk sosyalizmin dışına itilecektir. Tarihi akış budur ve sorun bu akışı hızlandırma sorunudur.

Hızlandırışda kilit rol profesyonel devrimcilere, profesyonel partililere düşer. Eski genel yönetim kurulu üyelerinden biri, profesyonel partili sayısını artırmanın, gelecek dönemin en önemli sorunu olduğunu belirtti. Gerçekten de, yukarıdan beri söylenenleri, eylemde etkenliğini artırmış, kenetlenmiş ekipler bütününü, yeni yörelere yayılıp yerleşme işini profesyonel partili devrimciler olmadan başarmak hayâldir. Artık sorunlar, bir konferansla ya da üçbeş sohbetle çözümlenme aşamasını geride bırakmıştır, bunları, hatta, gereksiz yapmıştır. Artık yeni seçilen bir yerde uzun süre,

ısrarla ve akıllıca çalışmak sağlam olarak gelişmenin, güçlenmenin tek yoludur. Bu ise ancak profesyonel partili işidir. Yarı-zaman çalışması ile, yarı sosyalist çalışması ile olacak iş değildir.

Kongrenin getirdiklerinin bir bölüğü budur. Bunun önemli bir gelişme olduğunun kabulü gerekir. Bundan sonraki sorun, bu ilkeler ışığında ilerlemek ve bu ilkeleri aşmaktır. Fakat bu ilkeleri gerçekleştirmeden daha ileri aşamaların gereklerinden söz etmek en hafif deyimi ile küçük burjuva abartmacılığına saplanmaktır. Daha gerçekci bir deyiş ile ise provokasyon yapmaktır. Örneğin kongrenin kabul ettiği Kürt halkı ile ilgili karar tasarısına, bir de, Başkan Mao'nun ismine sığınarak, halk savaşı çözümünü ekletmeye çalışmak sadece polisin işine yarayacak bir provokasyondur. Eski genel sekreter ve şimdiki genel başkan çeşitli platformların kullanılışı konusunda yukarıda da değinilen konuşmasını yaptıktan sonra, bir MDD kalıntısının yaptığı gibi kürsüye çıkıp «söyleyin bana, siz parlemantarist misiniz, değilmisiniz» demek sadece polise çanak tutmaktır. Nitekim, Kongre de bunu böyle değerlendirmiştir. Kürsüden, Ankara delegesi ve şimdi genel yönetim kurulu üyesinin, bu soruya verdiği cevap kısa olmuştur.: «Neden bize hep polisin sorduğu soruyu soruyorsunuz?»

Artık bu soruların da önemi kalmamıştır.

KURTHAN FİŞEK

devrimci sendikal mücadelenin acil görevleri

29-31 Ekim (1970) tarihleri arasında toplanan Türkiye İşçi Partisi Dördüncü Olağan Kongresi sayısız sorunun yanı sıra, «devrimci sendikal mücadele» sorununu da ele aldı. İşçi sınıfı hareketinin 1965 Kozlu grevinden bu yana dalga-dalga yükseldiğini düşünecek olursak, Dördüncü Kongre'nin, bir yandan devrimci sendikal mücadeleye, öte yandan TİP'i işçi sınıfının öz örgütü durumuna getirme ve partinin eylemlerini işçi merkezlerinde yoğunlaştırmaya ilişkin olarak aldığı kararların, hem kendi aralarında, hem de önümüzdeki dönemin pratiğiyle sıkı sıkıya bağlantılı olduğunu görürüz.

Devrimci sendikal mücadele sorununu sağlıklı şekilde değerlendirebilmek ve Kongre kararlarına dayanak olan tahlilleri daha iyi kavrayabilmek için, herşeyden önce, ideolojik ve siyasal mücadeleyle sendikal mücadele, sendikayla parti, sendikayla sınıf ve partiyle sınıf arasındaki ilişkileri doğru olarak saptamamız gerekmektedir.

I İŞÇİ SINIFI HAREKETİYLE BİLİMSEL SOSYALİZMİ KAYNAŞTIRMALI, YIĞINLARA SİYASAL BİLİNÇ AŞILAMALIYIZ

Bir benzetme yapmak gerekirse, bilimsel sosyalizm «pusula», işçi sınıfı hareketi de «tekne»dir. Pusulasız bir teknenin kazasız-belasız ve pupayelken karşı kıyıya varması nasıl mümkün değilse, aynı şekilde, tekneye yerleştirilmemiş bir pusulanın da «müzelik» olmaktan öteye geçemeyeceği, kısa sürede paslanıp işe yaramaz duruma geleceği açıktır. Bir yandan pusulanın işe yaraması, öte yandan teknenin kazasız-belasız hedefine varması, heyşeyden önce, ikisinin birbirini tamamlaması, yani bir araya gelmesi, şartına bağlıdır.

Sosyalizm ve sosyalist mücadeleler tarihine baktığımızda görüyoruz ki, her ülkenin tarihinin belirli bir döneminde, işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle bilimsel sosyalizm, yani tekneyle pusula, hiç değilse bu süre için, kesişmeyen iki çizgide ve birbirlerinden ayrı olarak var olmuşlardır. Yine tarih gösteriyor ki, böyle dönemlerde, işçi sınıfının kendiliğinden hareketi, gelişiyor görünse bile, yerel ve kısa-ömürlü patlamalardan öteye geçememekte, aynı şekilde, teorik planda var olan bilimsel sosyalizm, küçük propaganda gruplarının ve «aydın» kulüplerinin dar kalıplarını kırıp kitlelere ulaşamamaktadır. Geride bırakılması kaçınılmaz ve zorunlu olan bu dönem, şeklî görünüşü ne olursa olsun, gerek bilimsel sosyalizmin, gerekse işçi sınıfı hareketinin «güçsüzlük» dönemidir. O halde, **önümüzdeki dönemin genel plandaki âcil görevi, bilimsel sosyalizmle işçi sınıfının kendiliğinden hareketini (yani pusulayla tekneyi) bir araya getirmek, kaynaştırmaktır.**

II EKONOMİZM, BÜROKRATİZM VE ANARŞİZM-TERÖRİZM SAPMALARINI YENMENİN ŞARTI, YIĞINLARLA BAĞ KURMAKTIR

Bildiğimiz gibi, sapma, çelişkili bütünün bir yanına gereğinden fazla ağırlık vermektir. Sosyalist mücadelenin her aşamasında olduğu gibi, pusulayla tekneyi (bilimsel sosyalizmle işçi sınıfı hareketini) bir araya getirme süreci içinde de, sayısız sapmaya karşı savaş vermek zorunluluğu vardır. Bu sapmaların başlıcaları ve dolayısıyla en tehlikelileri, aynı madalyonun ayrı yüzlerini teşkil eden ekonomizm, bürokratizm ve anarşizm-terörizmdir.

İşçi sınıfı hareketini tehdit eden birinci sapma, siyasal mücadeleyi liberal burjuvaziyle aydınlara bırakan ve işçi sınıfı hareketini de «kendiliğinden hareket»in dar ufuklarına, ekonomik mücadelenin «daha yüksek ücret; daha iyi çalışma şartları» gibi sınırlı ve kısır amaçlarına hapseden ekonomizmdir. Kendiliğinden hareketin (yani ekonomik mücadelenin) dört duvarı arasına hapsedilen işçi sınıfı hareketi daralır, ufalır ve kaçınılmaz olarak burjuvalaşır, siyasal ve ideolojik bağımsızlığını yitirir, burjuvazinin ve burjuva partilerin kuyruğuna takılır.

İşçi sınıfı hareketini tehdit eden ikinci sapma, partiyle sınıf ve sendikayla sınıf arasındaki bağların kopmuş olmasında cisimleşen bürokratizmdir. Kitle eleştirisine açık olmayan, temsil ettiği sınıfın günlük ihtiyaçlarına cevap verecek duyarlılık ve esnekliği gösteremeyen, hareketin çok gerisine ya da çok ilerisine düşerek pratikle ve sınıfla bağlarını koparan örgütler, kavramın tanım ve muhtevası gereği, bürokratiktirler. Sınıfla bağlarını koparan bürokratik örgütler, sınıfa öncülük etme görevini yerine getiremez olurlar; ufalır, daralır ve giderek burjuvazinin kuyruğuna takılırlar.

İşçi sınıfı hareketini tehdit eden üçüncü sapma, anarşizm-terörizmdir. Partiyle sınıf arasında var olması zorunlu bulunan bağların reddinden başlayıp, bilimsel sosyalizmi küçük propaganda gruplarının ve fikir kulüplerinin dört duvarı arasına hapsetmeye kadar, sayısız şekillere bürünen bu sapmanın ayırdedici özelliği, işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle bilimsel sosyalizmin bir araya gelmesine en küçük propaganda gruplarının tecrit olmuşluğunda yapılan sözümona «propaganda ve ajitasyon» çalışmaları, işçi sınıfının öncü müfrezesinin (yani partinin) ve onun yan örgütlerinin yokluğunda sınıfla kurulmaya çalışılan «bağlar» vb., yığınlardan tecrit olmuşluğun doğal ve zorunlu sonucu olarak, ister istemez, küçük-

burjuva terörizmine, anlamsız ve sorumsuz şiddet hareketlerine, anarşist eylemlere yönelir ve, yine yığınlardan tecrit olmuşluğun doğal ve zorunlu sonucu olarak, daralır, ufalır ve burjuvalaşır, hareketi burjuvazinin ve burjuva partilerinin kuyruğuna takar.

Lenin, 1900 yılında yazdığı «Hareketimizin Âcil Görevleri» **(Toplu Eserler, Cilt 4)** adlı makalesinde, bu küçük-burjuva hastalıkları ve bunların arasındaki bağları berraklıkla teşhis ediyor ve şöyle diyor: **«..Çevreden kopuk çalışmanın ağır basması, doğal olarak, ekonomik mücadelenin ağır basmasıyla birleşir..»**

O halde, tekneyle pusulayı bir araya getirme süreci içinde, dönüp dolaşıp **son tahlilde** tekneyle pusulanın bir araya gelmesine set çeken her türlü sapmaya karşı amansız bir savaş vermek ve, bütün bunları yapabilmenin ön şartı olarak da, partiyle sınıf arasında bağlantı kurmak zorundayız. Özetlersek, **önümüzdeki dönemin âcil görevi, her türlü sapmayı etkisiz kılmak ve, bunun için de, işçi sınıfının öncü müfrezesiyle (parti) işçi yığınları (sınıf) arasında kopmaz bağlar oluşturmaktır.**

III SENDİKALAR, ÖNCÜ MÜFREZEYLE YIĞINLAR ARASINDA «NAKLİYE KAYIŞI» GÖREVİ GÖRMELİDİRLER

Partiyle sınıf arasında, proletaryanın bir dizi partili-olmayan örgütü yer alır. Bunların başında, kuşkusuz, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin örgütü olan ve siyasal mücadeleye de yan-örgütlük yapması gereken **sendikalar** gelmektedir. Önümüzdeki dönemin gündemini hazırlayıp mücadele araçlarımızın dökümünü yaparken, sendikaların görev ve önemini görmezliğe gelemeyiz. Böylesine bir tutum, pire için yorganı yakmak, ekonomizm sapmasıyla mücadele edeyim derken onun tam karşıtına, burjuvazinin ördüğü dört duvarla çevrili kısır bir «entrika-politikacılığı»na, savrulmak olur ki, bu da, en az ekonomizm sapması kadar karşı durulması ve savılması gereken bir tehlikedir.

«Sendikalar» sorununa ne şekilde yaklaşılması gerektiği ve devrimci sendikal mücadelenin ne olduğu konularına girmezden önce, birkaç kısa durum tesbiti yapmakta yarar vardır.

1 İşçi sınıfının, kendi başına bırakıldığında, bilimsel sosyalizme varamayacağı, yani ekonomik mücadelenin, günlük ekmek mücadelesinin dar ufuklarını aşamayacağı, bilinen bir gerçektir. Bu durumda, siyasal bilinç işçi sınıfına dışarıdan aşılanacak ve sosyalizmin biliminin taşıyıcılığını da işçi sınıfının öncü müfrezesi, yani **PARTİ**, yapacaktır.

2 İstisnasız bütün işçilere bilimsel sosyalizmi anlatıp öğretmek nasıl mümkün değilse, aynı şekilde, bütün işçilerin en eylemci birer militan olmalarını beklemek de hayalciliktir. Sosyalist devrimin sübjektif şartlarının oluştuğu sırada bile işçi yığınlarının önemli bir kısmının günlük ekmek mücadelesinin dar ufuklarını aşamamış olacağını her zaman göz önünde bulundurmalı ve günlük ekmek mücadelesinin örgütü olan sendikaların, bu çerçeve içinde, ne denli önem taşıdıklarını tartışmasız teslim etmeliyiz.

3 Siyasal mücadele örgütünün **PARTİ**, ekonomik mücadele örgütünün de **SENDİKA** olduğunu böylece gördükten sonra, şimdi de, sosyalist mücadele içinde, bu ikisinin gireceği karşılıklı ilişkilere kısaca değinelim. İşçi sınıfı-

nın ekonomik ve siyasal mücadelelerinin tek bir örgüt tarafından yürütülmesi (yani sendikanın Parti ya da Parti'nin sendika olarak faaliyet göstermesi) gibi öneriler kökten sakat ve sosyalizmin bilimine taban tabana aykırı oldukların göre, sendikaların devrimci mücadele içindeki görevi, işçi sınıfının öncü müfrezesi (PARTİ) ile geniş proleter yığınları (SINIF) arasında bağlantı kuran bir «yan örgüt», bir «nakliye kayışı» olarak faaliyet göstermektir.

4 Durum tesbitini bitirirken, son zamanlarda, kulağa hoş geldiği için olsa, sık sık tekrarlanan «sendikaların bağımsızlığı» sorununa değineceğiz. Sendikaların ve sendikal mücadelenin bağımsızlığı, işçi sınıfının ekonomik mücadelesiyle işçi sınıfının siyasal mücadelesinin **ayrı fakat aralarında organik bağlar bulunan** örgütler tarafından yürütülmesi anlamına gelir; sendikaların ve sendikal mücadelenin bağımsızlığı, **burjuvaziden ve burjuvazinin örgütlerinden bağımsızlık** anlamına gelir. Sendikaların ve sendikal mücadelenin bağımsızlığını, işçi sınıfının öncü müfrezesinden (yani **PARTİ**'den) ve işçi sınıfının siyasal mücadelesinden bağımsızlık olarak görmek ve anlamak, yanlıştan da öteye, işçi sınıfı hareketine ihanet çizgisine girmektir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir yandan işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle bilimsel sosyalizmi kaynaştırmanın, öte yandan her türlü sapmayı kesin bozguna uğratmanın ön şartı, işçi sınıfının öncü müfrezesi (PARTİ) olarak, proleter yığınlarla (SINIF) bağ kurmaktır. Yine belirtmiştik ki, partiyle sınıf arasında, başta sendikalar olmak üzere, işçi sınıfının partili-olmayan bir dizi örgütü yer almaktadır. Partili-olmayan bu örgütlere ve özellikle sendikalara düşen zorunlu görev, yukarıdaki durum tesbitinin de kalın çizgileriyle ortaya koyduğu gibi, **partiye yan-örgütlük etmek, partiyle sınıf arasında bir «nakliye kayışı» olarak çalışmak, öncü müfrezeyle yığın arasında bağ kurulmasına gücünün yettiğince yardımcı olmaktır.** Devrimci sendikal mücadelenin genel çerçevesini ve «oyun kuralları»nı biraz daha somutlaştırmak, ete-kemiğe büründürmek için, «yan-örgüt» gibi, «nakliye kayışı» gibi deyimlerin ne anlama geldiğini daha bir açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.

Lenin'e göre, yığınlarla (yani işçilerin büyük çoğunluğu ve giderek bütün emekçilerle) bağlantı kurulması, her türlü sendikal faaliyetin başarısının en önemli ve temel şartıdır. En iyi motorlara ve birinci-sınıf makinelere sahip bir fabrika, motorları mekinelere bağlayan «nakliye kayışlar» bozuksa ya da kötü işliyorsa, hiç bir işe yaramayacak, üretime geçirilemeyecektir. Aynı şekilde, işçi sınıfıyla işçi sınıfının öncü müfrezesi arasındaki «nakliye kayışları», yani ekonomik mücadele örgütü olan sendikalar, işlemiyor ya da kötü işliyorsa, yığınlarla bağ kurma yönündeki her türlü çaba boşa çıkacaktır. Bunu böylece bilmek, bellemek gerekir.

IV YIGINLARIN GÜNLÜK EKMEK MÜCADELELERİNE «SOSYALİST» NİTELİĞİMİZİ SAKLAMADAN KATILMAK ZORUNDAYIZ

Sosyalist devrim mücadelesi içinde devrimci sendikaların payına düşen görevleri böylece genel çizgileriyle tesbit ettikten sonra, soyuttan somuta, teoriden pratiğe geçişin gözle görülür, elle tutulur şekilleri üzerinde kısaca duralım.

1 Sosyalist işçiler, sendikalar ve sendikacılar, geniş işçi yığınlarının günlük ekmek mücadelesinin en ön safarında yer almalı, bu mücadeleyi en etkili ve verimli şekilde yürütmenin yalnız ve yalnız sosyalistlerin tekelinde olduğunu, hiç bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde, yığınlara ısbatlamalıdırlar. Bunun için, sosyalist işçiler, sendikalar ve sendikacılar, geniş işçi yığınlarının yaşayışını en ufak ayrıntılarına kadar bilmek zorundadırlar; yığınlara kıyasla daha yüksek bir siyasal bilinç düzeyinde bulundukları gerekçesini kalkan edinip yığınlardan kopmamak, aksine, yığınlara daha da kaynaşmış olarak yığınların içinde yaşamak zorundadırlar; yığınların özel duyarlılık noktalarına, düşünce, istek ve ihtiyaçlarına, belirli şartlar altındaki tutum ve davranışlarına, sınıf bilinci düzeylerine vb., gerekir gerekmez, şaşmaz bir doğrulukla parmak basmak zorundadırlar; ve tümünden de önemli, **sosyalist olarak, sosyalist niteliklerini saklamaya bir an bile ihtiyaç duymadan, işçi yığınlarının şaşmaz güvenini kazanmak zorundadırlar.** Daha önce de belirttiğimiz gibi, istisnasız bütün işçilere sosyalizmi anlatmak ve öğretmek mümkün olamayacağına göre, geniş işçi yığınlarını bilimsel sosyalizmin ve işçi sınıfının öncü müfrezesinin yanına almak ya da burjuvazinin ve burjuva örgütlerin kuyruğuna takmak düğümü, günlük politik çalışmadan öteye, yığınların günlük ekmek mücadelesinin en önünde yer almak ve burjuvaziye karşı verilmekte olan ekonomik mücadeleyi en etkili şekilde sosyalistlerin yürütebileceğini ısbatlamakla çözülecektir.

2 Sosyalist ixçiler, sendikalar ve sendikacılar, her zaman ve her yerde, bitmek bilmeyen bir inatla, işçi kökenli işçi düşmanlarının, yani sarı sendikaların, maskelerini düşürmeli, onları gerçek yüzleriyle işçi yığınlarına karşı teşhir etmelidir. Sosyalist işçiler sendikalarda mutlaka görev almalı, ekonomik mücadele araçlarının kullanılmasını kısıtlamak ya da kolaylaştırmak durumunda bulunan sendika üst organlarını işçi sınıfı hareketinin düşmanlarından arındırmalı, Türkiye'deki sendikal kutuplaşmanın özel şartları göz önünde bulundurulacak olursa, sendikal bölünmenin devrimci kesimini teşkil eden DİSK'in çatısı altında artan sayıda işçinin toplanmasına çalışmalıdır.

Önümüzdeki dönemde ihmal edilmesi mümkün olmayan, ihmal edildiği takdirde siyasal mücadeleye de ciddî bir darbe indirecek olan ekonomik mücadelenin genel görünüşü budur. Şimdi, kısaca, siyasal mücadelenin şekli ve görünüşünü belirleyelim.

3 Yığınlarla bağ, sırf bağ kurmuş olmak için değil, sınıfın içinden çıkacak en gözde ve sivrilmiş unsurları öncü müfrezeye (yani partiye) kazanmak için kurulur. Devrimci sendikal mücadelenin en önemli görevlerinden biri, belki de birincisi, işçi sınıfının öncü müfrezesini işçi sınıfının en gözde unsurlarıyla tahkim etmek ve güçlendirmek, sınıftan partiye yönelen militan akımını hızlandırmak ve düzenlemek, partiden sınıfa bilinç götürülmesine yardımcı olurken, sınıftan partiye yönelecek eylemci unsurlar için bir «sınama-eleme-ayıklama uğrağı» olmaktır.

4 Geniş bir şekilde özetlemeye çalıştığımız ekonomik görevlerle ayrıntılarına girmediğimiz siyasal görevler nasıl dengelenecektir? Önümüzdeki dönemin bir diğer önemli sorunu da budur. Sosyalist işçilerin, sendikaların ve sendikacıların özellikle dikkat etmeleri gereken nokta, geniş işçi yığınlarının ekono-

mik mücadelesine öncülük ederken burjuvalaşmaya kadar uzanabilecek bir «ekonomizm» batağına batmamak, yani yığınları hoşnut edeceğim diye siyasal mücadeleyle ekonomik mücadele arasındaki bağları koparmamak, ve öte yandan da siyasal mücadeleye gereğinden fazla ağırlık vererek «entrikacı-politikacılık» batağına saplanmamak, yani siyasal mücadele yapacağım diye her türlü siyasal mücadele imkânını ortadan kaldıracak şekilde yığınlarla bağlarını koparmamaktır. Sorunu en basit şekliyle vurgulamak gerekirse, bu çelişkili bütünün birinci yanına, yani ekonomik mücadeleye gereğinden fazla ağırlık vermek, sendikaları, öncü müfrezeye yükselmiş militanlarının, yani vazgeçilmesi mümkün olmayan eylemci çekirdeğinin gerisine düşürür; öteki durumda, yani siyasal mücadeleye gereğinden fazla ağırlık verilmesi halinde, sendikalar, bir anda kendilerini geniş işçi yığınlarının birkaç boy ilerisinde bulurlar ki, o zaman, yığınların ekonomik mücadelesine öncülük etmek, onlara yol göstermek, onlarla bağ kurmak imkânlarını yitirirler.

Siyasal mücadeleyle ekonomik mücadele arasındaki dengenin hangi noktada oluşacağı sorusuna hazır reçeteler getirmek mümkün değildir. Bu sorunun cevabını, başta işçi yığınlarının bilinç düzeyi olmak üzere, önümüzdeki dönemin pratiği belirleyecektir.

V DEVRİMCİ MÜCADELENİN KULLANACAĞI ARAÇ VE YÖNTEMLERİ BURJUVAZİNİN TUTUMU BELİRLER

Türkiye İşçi Partisi'nin çatısı altında «hareket berekettir» anlayışına artık yer olmadığı ve, bundan böyle, bütün eylemlerimizin **«somut durumun somut tahlili»** ilkesine dayandırılacağı, Dördüncü Kongre tarafından tesbit ve tescil edilmiştir. Somut durumun somut tahlili ne demektir, nasıl yapılır? Bu konuyu bir örnekle açarak yazıyı bitirmek istiyoruz.

İşçi sınıfı hareketinin 1965 yılından bu yana süregelen inişli-çıkışlı yükselişi önümüzdeki dönemde de devam edecek ve, bu nedenle, işçi sınıfı hareketinin sendikal yönü eylem gündemimizde yine ön sıraları tutacaktır. Hızla değişen şartlara bağlı ve uygun olarak devrimci sendikal mücadelede kullanılacak araç ve yöntemlerin de yenilenmesi gerektiği noktasına kısaca değindikten sonra, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi karşısındaki tutumuna kısaca göz atalım. 15-16 Haziran olaylarını, yani tarihinde ilk kez işçi sınıfının bağımsız bir siyasal güç olarak sahneye çıkmasını izleyen üç aylık sürede, genel olarak işçilere ve özel olarak da devrimci işçilere karşı baskı artırılmış, işlerinden çıkarılanların sayısı bini bulmuştur. İşten çıkarılan işçilerin işkollarına göre dökümü şöyledir:

16 Haziran-16 Eylül Aralığında İşten Çıkarılanlar

İşkolu	İşyeri Sayısı	İşten Çıkarılanlar
Lastik İşkolu	14	545
Kimya İşkolu	7	48
Maden İşkolu	22	474
TOPLAM:	43	1067

Bu çizelgeden de görülebileceği gibi, burjuvazi, bugüne kadar yalnızca işyerinde ve ülke düzeyinde uygulamış olduğu baskı ve kısıtlamaları, artık, işkolu düzeyinde de örgütlemeye başlamıştır. İşkolu düzeyinde hızla örgütlenen ve işçi sınıfının ekonomik mücadelesini bu düzeyde bozmağa çalışan burjuvazi, kurduğu yeni düzenin işlerliğini sağlamak için, bir de «kara liste» uygulamasına yönelmiştir. Buna göre, işinden çıkarılan bir işçinin adı derhal işverenlerin kara listesine alınmakta ve bu listenin bir kopyası ilgili işkolundaki bütün işverenlere dağıtılmaktadır. Böylece, işverenler tarafından mimlenen bir işçinin aynı işkolunda (ve tabiatıyla öbür işkollarında) iş bulabilmesi imkânları ortadan kaldırılmakta, sosyalist işçilerin fabrikalardan uzak tutulmaları yoluna gidilmektedir. Bu durumda ne yapılacaktır?

İşkolu düzeyinde örgütlenen ve donanan burjuvaziye karşı, işçi sınıfının da, işyerinin dar kalıplarından taşarak, «işkolu» düzeyinde örgütlenmesi ve donanması, herşey bir yana, burjuvazinin ağzından düşürmediği «çalışma demokrasisi» nin bir gereğidir. Burjuvazi işçi sınıfı hareketi karşısında tutum değiştirmeye başlamışsa, işçi sınıfının da mücadele araç ve yöntemlerini yeniden gözden geçirmesi, herşey bir yana, sosyalist mücadelenin bir gereğidir. Böylece, somut durumun somut tahlili, yukarıda kısaca tanımladığımız soruna ilişkin olarak, bizi, şu noktaya getirmiştir: **İşçi sınıfının siyasal ve ekonomik örgütleri, işkolu düzeyinde örgütlenen ve donanan burjuvaziye karşı, işçi sınıfı hareketinin işkolu düzeyindeki cevabı olarak, «işkolu düzeyinde dayanışma grevi»ni gerçekleştirme mücadelesine girmek durumundadırlar.**

bossa olayından notlar

Adana'daki işçi olaylarını yerinde izlemek ve gerekli müdahaleleri yapmak amacıyla Adana'ya giden TİP Genel Sekreteri Şaban Erik'in Bossa Fabrikası olayları ile ilgili notları

Bossa işçilerine yapılan polis baskınından önce Adana Valisi, hastahanelerde boş yatak ayırtmıştır.

Yapılan baskında, polis işçilere karşı gayet gaddarca cop kullanmıştır. Hastahaneye düşen işçilerin hemen hepsi başlarından yaralıdır. Hemen hepsinin yaralarında 4-5 dikiş görülmüştür. Çocuk denecek yaşta bir işçinin kafatası çatlamıştır. Bir işçinin çene kemiği kırılmıştır. (Bu işçi Ankara'ya nakledilmiştir.)

DİSK'e üye olan işçilerin giriş belgelerini baskın sırasında ele geçiren polis, bunları olaydan sonra meydanda yakmıştır.

Adana Valisi Aydos, Bossa'daki direniş çökertildikten sonra, yine sendika seçme özgürlüğü için fiilî durum yaratmış bulunan Pektaş fabrikası işçilerine gidip: «Beş dakika içinde fabrikayı terkedip çıkmazsanız sizi ezeriz» demiştir. Ayrıca, uzun boylu bir polis (15.Kasım.1970 günlü Hürriyet'te çıkan resimde sağdan 3. olan): «Bossa'daki olayları duydunuz. Aynısını size de tatbik ede-

riz. Hiç gözünüzün yaşına bakmayız. Erkek misiniz, kadın mısınız ayırmayız. Ölür müsünüz, kalır mısınız hiç umursamayız» demiştir.

Bossa işçilerine saldıran polisin tutumunu bir resimle gayet somut olarak gösteren 13.Kasım.1970 günlü Hürriyet gazetesi, Adana polisi tarafından, müvezzilerden zorla toplanmıştır. Anlatıldığına göre, gazeteyi vermek istemiyen bir müvezzi çocuğun ağzı-burnu kan içinde bırakılmıştır.

TEKSİF yöneticileri, bir takım fedailer peydahlamışlardır. Bu fedailer, DİSK'e gelip giden işçileri sokakta biçimine getirdikçe dövmektedirler.

TEKSİF yöneticileri, ortalığa bir haber yaymışlardır: «DİSK'e geçen işçiler birkaç kurban vermeden bu iş bitmez.»

TEKSİF yöneticileri, polis baskınından önce, Güney Sanayiinden 150 kadar işçiyi ayartarak Bossa'nın önüne getirmişlerdir. Akıllarınca, Bossa işçilerin karşı bir oyun kurmuşlardır. Buna göre, bu işçiler, direniş hareketini desteklemek için gelmiş gibi görünerek Bossa fabrikasına gireceklerdir. O sırada Bossa'nın bitişiğinde bekliyen TEKSİF'e bağlı Plâstik işçileri de arkadan saldıracaklardır. Ve böylece Bossa'daki direniş hareketini çökerteceklerdir. Ne var ki, bu oyun sezilmiştir ve sökmemiştir. Bu aldatmaca taktiği sökmeyince, Bossa fabrikasının bitişiğindeki Plâstik fabrikası işçileri bu defa açıktan saldırıya geçmişlerdir. Bu saldırıya TEKSİF'in kiraladığı fedailer de katılmışlar ve silâh kullanmışlardır. Polis ise seyirci kalmıştır. Bossa işçilerinin belirttiğine göre, sonradan polisin yaptığı baskın sırasında da bu fedailerin bir kısmı polisle birlikte hareket etmiştir.

Polis, gözaltına alınan işçileri feci şekilde dövmüştür. Ayrıca, bıyık çekmek, saç çekmek gibi işkence nevinden usullere tevessül etmiştir. Özellikle, istediği gibi ifade almak için dayağı ağırlaştırmıştır. Öyle ki, polisin kendi bildiğince tanzim ettiği ifade tutanaklarında ufacık bir düzeltme isteyen işçiler tekrar tekrar ve yerlere serilinceye kadar dövülmüşlerdir. Bildiğimce, 14.Kasım.1970 Cumartesi günü, avukatlar o kadar uğraştıkları halde, bu işçileri adli tıbba sevkettirip rapor aldırmaya muvaffak olamamışlardır.

Adanada'ki son işçi olayları ile ilgili olarak TİP Genel Sekreteri Şaban Erik basına aşağıdaki demeci vermiştir.

«Adana'ya giderek yaptığım incelemelere göre, Bossa olayında patronlar ve patronların çıkarlarını koruyan iktidar ile işbirlikçi sendikalar, işçilerin sendika seçmek özgürlüğüne set çekmek için, her türlü insani ölçülerin dışına çıkmışlardır. Olayda, Bossa işçileri ağır şekilde dövülmüşler, sövülmüşler ve işkencelere maruz kalmışlardır.

Mesele her yönüyle ciddidir ve toplumsal sorumluluk duygusu taşıyanlar için çok düşündürücüdür.

Sendika seçmek özgürlüğü işçinin en tabiî hakkıdır. Oysa, bu hak, hakim sınıflar tarafından düpedüz çiğnenmektedir. İç ve dış sömürücülerle işbirliği halinde olan sarı sendikalar, işçileri kendilerine boyun eğdirmek için açıkça polise yaslanmaktadırlar. Sermayedarların siyasi kuvveti olan iktidar, işçilere karşı gittikçe faşist bir tutuma girmektedir.

Gerçekten de iktidar, işçilere karşı düşmanca hareketlere girişmiştir. Son Gıslaved ve Bossa olayları bunun somut örnekleridir.

Ayrıca iktidar, sarı sendikacılık oyunlarıyla, işçileri birbirine düşürmeye yönelmiş durumdadır. Öğrenci hareketlerinde sol devrimci kanadı, örgütlendirilip silâhlandırılmasına müsaade ettiği, hatta desteklediği sağcı ve gerici kanada bastırtmak taktiğini bu defa işçi sınıfı içinde de denemek istemektedir. Bossa olayı bunun açık delilidir.

İşçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesinin gittikçe hızlanıp güçlenmesi, toplumsal gelişim kanunlarının kaçınılmaz sonucudur. Kapitalist sınıf için bu sonuca katlanmak zorunludur. Çünkü bu gelişmeye karşı durmak, gerçekte, tarihin akışına karşı durmaktır ki, bu sökmez. Kapitalist sınıfın bugünkü iktidarı olan A.P. de bu gerçeği anlamak zorundadır. Aksi halde AP sorumluları ilerde hesabını veremiyecekleri durumlara düşerler. Esasen, AP sorumluları bugün de pek hesap verebilecek durumda değildirler.

Sarı sendikacılığa gelince, onlar için de durum aynıdır. İşçi sınıfı hareketi, bu çeşit sendikacılığı da mutlaka kendi içinden söküp atacaktır.»

ortak pazara girmenin sorumluluğu sermayedar sınıfların sırtındadır

Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Sait Çiltaş, Türkiye'nin Ortak Pazar'a geçişi ile ilgili olarak basına aşağıdaki demeci vermiştir:

«Bugün, Demirel hükümeti, Türkiye'nin bağımlılık sürecini daha da hızlandıracak olan Ortak Pazar'a «Geçiş Dönemi»ne giriş protokolünü imzalıyacaktır.

Türkiye'nin ortak pazara girişi, işçi ve diğer emekçi halk yığınlarının isteği dışında, sömürücü hakim sınıfların Avrupa burjuvazisiyle bütünleşme isteği doğrultusunda ve kendi insiyatifleri ile olmaktadır.

Esasen, ülkemizde, gerçek bir kalkınmayı başaramıyan ve bundan böyle de başaramıyacak olan yerli sermayedar sınıflar ve onların siyasi iktidarı, Amerikan sermayesi ile bütünleşme sürecinin yanısıra, yeni bir umut kapısı olarak Ortak Pazara girmek ve bu kez de Avrupa sermayesi ile bütünleşmek istemektedir. Böylece, ekonomimiz, yabancı sermaye tekellerinin çıkarları doğrultusunda çarpık bir hale gelecektir.

Oysa, ne Amerikan sermayesi ne de Avrupa sermayesi ile bütünleşmek, Türkiye'nin gerçek kurtuluşunu sağlıyamıyacaktır. Tersine, NATO, ikili anlaşmalar, üsler, Petrol ve Yabancı Sermaye Kanunu yoluyla büyük ölçüde gölgelenmiş siyasal bağımsızlığımız Ortak Pazara girmekle zedelenmiş olacaktır.

Ortak Pazara girmekle, memleketimizin başına gelecek bütün musibetten, uluslararası tekelci sermayeye karşı daima teslimiyetçi bir politika izlemiş olan sermayedar sınıflar ve onların temsilcisi Adalet Partisi iktidarı sorumlu olacaktır.

Türkiye'nin kalkınması ve bağımsızlığı, Amerikan ya da Avrupa sermayesi ile bütünleşmek değil, işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların iktidara gelmesiyle, yani sosyalist bir düzene geçmekle sağlanıp teminat altına alınabilir. Türkiye için, tek kurtuluş yolu budur.»

istanbul il yönetim kurulu belli oldu

Partimizin 4. Büyük Kongresinin, Parti düşmanı unsurların bütün umutlarını kıracak bir şekilde başarıyla sona ermesi üzerine, MDD'ci eski İstanbul TİP İl Yönetim Kurulu istifa etmişti.

Türkiye İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu, yeni İstanbul İl Yönetim Kurulu'nu atamak için derhal çalışmalara başlamış ve sosyalist yani Yönetim Kurulu aşağıdaki arkadaşlardan oluşmuştur.

Başkan	: Can Açıkgöz	Muhasebeci
Sekreter	: Yavuz Ünal	İşçi
Sayman	: Süleyman A. Merih	Y. Mühendis
Üye	: Cemal Hakkı Selek	Avukat
»	: Niyazi Kuas	İşçi, Sendikacı
»	: Hanefi Öztürk	İşçi, Sendikacı
»	: Kemalettin Ünlü	İşçi, Sendikacı
»	: Ali Rıza Sözal	İşçi
»	: Çetin Gözaçtı	İşçi
»	: Muhittin Bakırsan	İşçi
»	: Cengiz Yüksel	İşçi
»	: Metin Öztürkoğlu	İşçi
»	: Vasıf Köksal	Y. Mimar Mühendis

İstanbul İl Örgütünün kuruluşu dolayısıyla, partililere hitaben bir konuşma yapan Genel Başkan Behice Boran, Parti'nin önümüzdeki dönemde başarması gereken görevler üzerinde durduktan sonra, iç politika sorunlarına değinmiş ve işçi sınıfına karşı uygulanmak istenen terör ve baskılar konusunda şöyle demiştir:

«İşçi sınıfımız, örgütlü açık terör karşısında, faşizm karşısında sinmeyecek, gerilemeyecektir. 15-16 Haziran direnişi, Gislaved ve Bossa olayları bir birinden kopuk münferid olaylar değildir; Bir bütündür ve bir bütün olarak işçi sınıfımızın haklarına sahip çıkmada, bunları korumada mücadele azminin ve gücünün göstergesidir. (Haklarını kanun yolundan alsınlar) demegojisiyle mesele ört-bas edilemez. Anayasanın sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin 46 ve 47 inci maddelerini ihlal edenler kanundan söz edemezler. Anayasayı ihlal suçunun doğurduğu tepkilerin, yani işgallerin kanuna uygun olup olmadığını tartışmak bile abestir. Anayasayı ihlal edenler hesap vermek durumundadırlar.

İşçi sınıfı direnişi devam edecektir. 274 sayılı kanun uygulamada kaldıkça, 275 sayılı kanun tasarısı geri çekilmedikçe, en bilinçli ve mücadeleci işçiler işlerinden çıkarıldıkça işçiler direnecektir. İşçi sınıfımız, dayanışma ve genel grev dahil tüm hak ve özgürlüklerine gerçekten sahip olana kadar mücadale edecektir.

İşçi sınıfı ve onun mücadelesi tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ve hareketlerin teminatıdır. Bütün yurt severler, ilericiler, devrimciler, sosyalistler! faşizme karşı ve onun işbirlikçileri ve onun destekçisi emperyalizme karşı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için güçlerimizi birleştirelim.»

kanbolat ve benzerlerine güle güle!

Devrimci Hatay'lıların oyları ile milletvekili olabilen Hatay eski milletvekili Yahya Kanbolat'ın Türkiye İşçi Partisinden istifa edişini, büyük bir memnunluk ve üzüntü ile öğrendik.

Memnunluğumuz: Hatay sosyalistlerinin başına bela kesilen bir kapitalistin kendi rızasıyla çekip gitmesi, bizi zahmete sokmamasıdır.

Üzüntümüz: Dört gözle beklediğimiz Türkiye İşçi Partisi kurultayı huzurunda kendisinden hesap sormak fırsatından yoksun kalışımızdır.

Yahya Kanbolat böyle bir imtihan verecek yetenekten yoksun oluşu nedeniyle korkuya kapılıp, kaçmakta bulmuştur çıkar yolu.

Kendi seçim bölgesine ihanet, kongrelerini sabote, ve çeşitli şekillerde istismar eden bir kimsenin elbetteki hesap verecek yüzü olamazdı.

Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfından kopmamış; işçi sınıfı, derebeyi, Yahya Kanbolat'ı Türkiye İşçi Partisi'nden koparıp atmış yerine gerçek emekci Yahya Yıldırımı getirmiştir.

Kanbolat'ın tutumu Hatay Merkez İlçe Örgütü tarafından Genel Merkeze bildirilmiş ve bunu bildirirkende aynen «Bu yazımız asla bir jurnalcılığa yönelir karekterde olmayıp, açık seçik üst kademelere şikayet etme yönünden hareketle gereğinin yapılmasını arzetme amacındadır.

Büyük bir inançla amacına inandığımız partimizin ideolojik yapısı sosyalist görüşteki dürüstlük temeline kurulmuşturki, bu gibi davranışları bünyesinin kabul etmeyeceği kanısındayız.

Zira kuruluşlar; davranışları ve iç bünyesindekilerin seviyesinde kendilerini karekterize ederler.» denilmek suretiyle Partiden ihracı talep edilmiştir.

Kendi deyimiyle «Türkiye İşçi Partisi bir aydınlar kulübüne» döndüyse kendisi, aydın olmadığı için mi Türkiye İşçi Partisinden kaçmıştır? Yoksa aydınlar düzeyine çıkamayacağının bilincine vardığındanmıdır?

Gene kendi deyimiyle, «Türkiye devrimci bir aşamanın eşiğindedir»

Cevabımız; Türkiye bir devrimin eşiğindeyse bu hiç bir zaman burjuva devrimine dönüşen bir devrim değil; sosyalist devrimin ta kendisi olacaktır.

Kanbolat ve uydularına güle güle.... TİP HATAY İL ÖRGÜTÜ